

Arthur G. Daniells

KRISTUS
naše
spravedlnost

*Ospravedlnění z víry
ve světle Božího Slova
a výroků Ducha prorockého*

Zpracováno podle slovenského překladu z roku 1968 a českého překladu z roku 1973.

ÚVOD

Při jistém shromáždění členů poradního výboru kazatelské sdružení, které se konalo 22. října 1924 v Des Moines, stát Iowa, bylo **"rozhodnuto** požádat bratra Daniellse, aby ze spisů E. G. Whiteové sestavil výběr citátů týkajících se ospravedlnění z víry".

S podporou svých spolupracovníků z kazatelského sdružení pustil jsem se do uloženého úkolu.

Podle původního záměru připravit tento výběr citátů ze spisů E. G. Whiteové jsme důkladně prozkoumali celý literární odkaz Ducha prorockého, který máme jak v knihách, tak i v člancích našich církevních časopisů a to v období 25 let (od r. 1887 do r. 1912). Toto studijní pole bylo tak rozsáhlé a tak obdivuhodně prozářené nyní odhalenými perlami pravdy, že jsem užasl a lekl se svého závažného rozhodnutí tyto drahokamy vybrat a vytvořit z nich jasný a krásný diadém, kterému by církve ostatků při slavném dokončování jí svěřeného díla věnovala náležitou pozornost a přijala ho.

Radu a poučení mi poskytli moji spolupracovníci; jim jsem po částech posílal rukopis tohoto díla, aby ho pečlivě přečetli a zvážili ho. Odpovědi spolupracovníků ze všech částí severoamerického pole byly velmi povzbudivé a podnětné; jednoznačně zdůrazňovaly naléhavost dokončení tohoto díla. Někteří bratři kazatelé mi navrhli, abychom k citací ze spisů Ducha prorockého na úvod stručně pojednali o ospravedlnění z víry z biblického hlediska. Věřím, že právě autorita Písma zvýrazní trvalou platnost této životně důležité téma pro Boží lid přítomné doby.

V Božím Slově je cesta ospravedlnění z víry jasně vyznačena; ve spisech Ducha prorockého je zdůrazněna a osvětlena. Při své slepotě a tvrdosti srdce jsme se velmi odchytili od cesty a dlouhá léta jsme nevěděli přijmout tuto vznešenou pravdu.

Ale po celý ten čas Původce našeho spasení volal svůj lid k tomuto evangelijnímu základu: aby totiž vírou přijal *přičtenou* Kristovu spravedlnost za minulé hříchy a *udělenou* Kristovu spravedlnost, která by zjevila božskou přirozenost v lidském těle.

Ve snaze co nejlépe posloužit tímto dílem, uznal jsem za nutné provést více než jen posbírat a seřadit různé vytržené citáty. Vybrané výroky jsem musel pečlivě porovnávat a řadit podle chronologického sledu; nesměl jsem ztrácet ze zřetele ani okolnosti a bylo třeba správně vystihnout otázky, s nimiž tyto výpovědi kauzálně souvisely. Kdybychom to všechno nebyli zohlednili, celá práce mohla vyznít zmateně.

Souvislé a pozorné studium otázky ospravedlnění z víry v spisech Ducha prorockého vedlo k pevnému přesvědčení, že v daném naučení jde o dvojí hledisko: především o slavnou a úchvatnou skutečnost, že **vírou v Syna Božího mohou hříšní lidé přijmout Boží spravedlnost** a za druhé, byl to záměr Boží prozřetelnosti, že toto zvláštní poselství o ospravedlnění z víry poslal svému lidu shromážděnému při zasedání Generální konference v Minneapolis, stát Minnesota, v roce 1888. Adventisté s. d. nemohou toto druhé hledisko přehlížet, pokud se nechtějí připravit o nejdůležitější naučení, které jim Pán chtěl dát. Právě toto přesvědčení nás vedlo k tomu, že jsme považovali za nutné zahrnout do této práce ponaučení ze zkušeností a situace během konference v Minneapolis a po ní.

Většina našich členů vyrůstala v období po těchto našich zkušenostech. Vědí o nich jen málo. Potřebují však toto poselství i nutné ponaučení z těchto zkušeností. Proto bylo nutné zveřejnit alespoň částečně tehdy daného naučení, jakož i stručné vysvětlení toho, co se tehdy událo.

Ten, kdo zcela důvěřuje daru prorockého Ducha v církvi ostatků, jistě ocení tento výběr výroků. Jen některé z nich byly po svém zveřejnění v našem časopise *Review and*

Herald opět vydané. Většina z nich upadala do zapomnění při každém dalším čísle týdeníku *Review*, v němž byly zveřejněny. Nijak jinak nebyly tyto výroky soustavně a chronologicky utříděny. Autorovým přáním je, aby tato poselství účinně oslovili ty, kteří je budou číst. Obdivuhodné je požehnání, které nám dávají nebesa!

Arthur G. Daniells

1. Kristus naše spravedlnost

V celém Písmu nás oslovuje zvěst: Kristus je naše spravedlnost. Ať jakkoli a z kterékoli strany přistoupíme k Písmu, jeho ústředním tématem vždy zůstává: Kristus naše spravedlnost.

Záznam o stvoření svědčí o zázračné moudrosti a moci Kristovy, neboť v Něm bylo stvořeno všechno (Kol 1,14-16). Hřích prvního Adama se všemi hroznými důsledky je zde popsán proto, aby Kristus, poslední Adam, byl pozdraven jako Vykupitel a Obnovitel (Ř 5,12-21). Smrt je nám představena v celé hrůze, aby Kristus mohl být vyvýšen a oslaven jako Dárce života (1 Kor 15,22). Písmo svědčí o zklamání, žalu a tragédiích tohoto života proto, aby Kristus vynikl jako velký Utěšitel a Vysvoboditel (J 16,33). Naše hříšná, porušená přirozenost je zde zachycena v živých barvách, aby nás vši této nečistoty zbavil "*Kristus, naše spravedlnost*".

To platí pro celé Písmo - každá část poodhalení pravdy jistým způsobem svědčí o Kristu jako o "*naší spravedlnosti*".

Boží Slovo se však tímto životně důležitým pojmem zabývá v určitém, přesně definovaném smyslu. V této spolehlivé příručce o spravedlnosti je objasněn její původ, podstata, možnost i podmínky přijetí.

O **původu** spravedlnosti čteme:

- "*Tobě, Pane, spravedlnost*" (Dan 9,7).
- "*Spravedlivý je Hospodin ve všech svých cestách*" (Ž 145,17).
- "*Tvá spravedlnost je jako nejvyšší hory*" (Ž 36,7).
- "*Je Tvá spravedlnost spravedlnost věčná*" (Ž 119,142).
- "*Neboť Hospodin je spravedlivý, miluje spravedlnost*" (Ž 11,7).
- "*V Něm není nepravosti*" (Ž 92,16).

O **podstatě** spravedlnosti je Písmo co nejjasnější. Spravedlnost je protikladem hříchu, úzce souvisí se svatostí a zbožností.

- "*Vystřízlivějte, jak se patří, a nehřešte*" (1 Kor 15,34).¹
- "*Složte starého člověka podle dosavadního obcování, rušícího se ve špatných, klamných žádostech, obnovte se duchem své mysli a oblékněte nového člověka, stvořeného podle Boha ve spravedlnosti a svatosti pravdy*" (Ef 4,22-24).
- "*Neboť ovoce světla je ve všelijaké dobrotě, spravedlnosti a pravdě*" (Ef 5,9).
- "*Snaž se spravedlností, pobožností, vírou, láskou, trpělivostí, tichostí*" (1 Tim 6,11).
- "*Každá nepravost je hříchem*" (1 J 5,17).

Snad nejkrásnější a nejpovzbudivější výrok o spravedlnosti v celém Božím Slovu se týká Krista: "*Miloval jsi spravedlnost a nenáviděl si nepravost: proto pomazal tě, Bože, Tvůj Bůh olejem veselí nad Tvé společníky.*" (Žd 1,9). Tím je spravedlnost postavena do přímého protikladu k nepravosti, čili hříchu.

Boží slovo tedy říká, že Bůh je zdrojem spravedlnosti a že ona je jedním z Jeho svatých božských přívlastků.

1

Nejdůležitější otázkou týkající se Boží spravedlnosti, otázkou i pro nás nejvýznamnější je **naš osobní vztah k této spravedlnosti**. Je ona nějakou součástí lidské přirozenosti? Pokud ano, jak ji lze pěstovat a rozvíjet? Pokud ne, je možné si ji opatřit nějak jinak? Jak a kde?

Pro mysl nepoučené a neosvícenou Božím Slovem je to těžký, nejasný a matoucí problém. Ve snaze rozřešit ho člověk hledá mnohá řešení (Kaz 7,29). Nicméně nejistota a zmatek o našem vztahu k Boží spravedlnosti jsou zcela zbytečné, protože skutečná situace je podle Slova pravdy zjevná.

Písmo říká, že:

- *"všichni zhřešili a postrádají Boží slávu"* (Ř 3,23),
- že jsme *"tělesní, prodáni do otroctví hříchu"* (Ř 7,14),
- že *"není spravedlivého, není ani jednoho"* (Ř 3,10),
- že *"ve mně, to jest v mém těle, nepřebývá dobré"* (Ř 7,18) a nakonec,
- že jsme *"naplnění" veškerou nepravostí"* (Ř 1,29).

Zde máme jasnou odpověď na otázku, do jaké míry je spravedlnost součástí lidské přirozenosti. Vůbec jí totiž není. Právě naopak, lidská přirozenost je plná nespravedlnosti.

V témže Slově však nacházíme radostnou a nadějnou zvěst, že Bůh má způsob, jak můžeme být zbaveni svých nepravostí a být přioděni a naplněni Jeho dokonalou spravedlností. Dozvídáme se, že toto opatření Bůh učinil a zjevil Adamovi, když první člověk ztratil ze zřetele své vysoké a svaté postavení. Padlí, nespravedliví muži a ženy od počátku svého urputného, nerovného boje s hříchem toto milostivé opatření pochopili a uchopili. Svědčí o tom tyto výroky Písma:

1. V jednom ze svých kázání se Kristus zmiňuje o druhém Adamově synovi a mluví o něm jako o *"spravedlivém Ábelovi"* (Mt 23,35). Pavel říká, že Ábel *"dostalo se mu svědectví, že je spravedlivý"* (Žd 11,4).
2. *"Pak Hospodin řekl Noemu: Vejdi ty a celá tvá rodina do archy, neboť jsem viděl, že v této generaci jsi přede mnou spravedlivý jen ty."*(1 M 7,1). A dále: *"Pak Hospodin řekl Noemu: Vejdi ty a celá tvá rodina do archy, neboť jsem viděl, že v této generaci jsi přede mnou spravedlivý jen ty."*(1 M 6,9).
3. *"Uvěřil Abraham Bohu a bylo mu to počteno za spravedlnost"* (Řím 4,3).
4. *„Vysvobodil však spravedlivého Lota, sužovaného nezřízeným chováním bezuzdných lidí. Neboť tím, co viděl i slyšel ten spravedlivý, když mezi nimi bydlel, těmito bezzákonnými skutky mučil den za dnem svou spravedlivou duši"* (2 Pt 2,7.8).
5. O Zachariášovi a Alžbětě žijících krátce před Kristovým narozením čteme: *"Oba byli spravedliví před Bohem a žili bezúhonně podle všech Pánových příkazů a ustanovení."* (Lk 1,6).
6. Apoštol Pavel píše, že pohané, kterým zvěstoval evangelium, *"přijali spravedlnost"* (Řím 9,30; 6,17-22).

Je tedy jasné, že od zaslíbení daného Adamovi až do konce apoštolské doby vždy byli na světě muži a ženy, kteří pochopili Boží spravedlnost a proto Písmo o nich svědčí, že jejich život se líbil Bohu.

Za jakých podmínek?

Jak to bylo možné? Za jakých podmínek došlo k této obdivuhodné události? Přála jim snad jejich doba a okolnosti, že tito muži a ženy mohli žít spravedlivěji? Nebo snad byly pro tuto vysokou duchovní úroveň dědičně předznačeni?

Vše, co o tehdejších lidech a době víme, dává nám zápornou odpověď. Byli to lidé nám podobní a jejich okolí den po dni "trápilo" jejich spravedlivé duše (2 Pt 2,7.8). Převzácné pozhelnání spravedlnosti získali jediným možným způsobem, jak ho kdokoli od Adamova pádu mohl získat.

Cesta omluvy člověka je v Novém zákoně výrazně vyznačená. Nejjasnější a nejúplnější o ní pojednává Pavlov list Římanům. Hned na začátku svého pojednání apoštol píše: *Nestydím se za evangelium, neboť je to Boží moc k záchraně pro každého, kdo věří... V něm se zjevuje Boží spravedlnost z víry k víře, jak je napsáno: „Spravedlivý z víry bude živ.“* (Ř 1,16.17).

Jedině evangelium zjevuje lidem dokonalou spravedlnost Boží. Ono upozorňuje také na způsob, na víru, kterou mohou hříšní lidé tuto spravedlnost přijmout. Mluví o tom dost obšírně tento výrok:

„protože ze skutků Zákona nebude před ním ospravedlněn žádný člověk, neboť skrze Zákon je poznání hříchu. Nyní však je zjevena Boží spravedlnost bez Zákona, dosvědčovaná Zákonem i Proroky. Boží spravedlnost skrze víru Ježíše Krista pro všechny a na všechny ty, kdo věří.“ (Řím.3,20-22).

V první části apoštol objasňuje význam zákona při ospravedlnění. *"Ze zákona je (pouze) poznání hříchu."* Tedy **poznání** hříchu, ne **vysvobození** z něj. Zákon odhaluje hřích. tím také obviňuje celý svět z hříchu před Bohem (Řím 3). Zákon však nemůže nikoho vyprostit z hříchu. Žádné úsilí hříšníka žít podle zákona nemůže smazat jeho vinu ani mu dát spravedlnost Boží.

Pavel píše, že jde o *„Boží spravedlnost skrze víru Ježíše Krista, ...Jeho Bůh ustanovil za prostředek smíření skrze víru v jeho krev, aby ukázal svou spravedlnost s ohledem na prominutí prohřešení, jež byla spáchána již dříve v čase Boží shovívavosti..“* (Řím.3,22-26).

Jedině skrze víru v Kristovu krev jsou věřícímu odpuštěny všechny hříchy a připočítána mu je Boží spravedlnost. Jaká to obdivuhodná událost! Jaký to projev Boží lásky a milosti! Představme si člověka narozeného v hříchu. Podle Pavlova výroku je *"naplněn vši nepravostí"*. Horší dědictví si sotva lze představit. Jeho okolím jsou nejspodnější hloubky bezbožnosti. Avšak Boží láska zářící z golgotského kříže přece nějakým způsobem zasahuje ono lidské srdce. Hříšník povoluje, činí pokání, vyznává a vírou přijímá Krista za svého Spasitele. Všechny hříchy jsou odpuštěny, viny jsou odstraněny, pokládán je za spravedlivého, je přijat, ospravedlněn před Božím zákonem. A tato úchvatná, zázračná změna může se odehrát v jediné krátké hodině. **Toto je spravedlnost z víry.** Apoštol dále na konkrétním příkladu ilustruje tuto pravdu, když předtím jasně a zřetelně vyznačil způsob, jak bývá člověk ospravedlněn.

"Co tedy řekneme? Čeho dosáhl Abraham náš praotec podle těla?" (Ř 4,1).

Předem můžeme odpovědět: Abraham došel spravedlnosti. Ale jak - jakým způsobem? Pavel píše:

" Jestliže byl Abraham ospravedlněn ze skutků, má se čím chlubit, ale ne před Bohem" (Ř 4,2).

Omluva **ze skutků**, to je jeden návrh - **pokud by to bylo možné**. Opravdu se dá spravedlnost získat takto?

"Neboť co praví Písmo? Uvěřil Abraham Bohu a bylo mu to počteno za spravedlnost " (Ř 4,3).

Tento výrok navždy vyznačuje způsob, jak Abraham dostal Boží spravedlnost. **Nebylo to ze skutků, ale z víry.**

Abrahamova cesta - jediná cesta

Po rozřešení otázky, jako Abraham dostal Boží spravedlnost, Pavel v dalším vysvětluje, že je to jediná cesta, kterou může kdokoliv dojít spravedlnosti.

"Kdo však pro svou spravedlnost nepracuje, ale spoléhá na toho, který ospravedlňuje bezbožného, tomu se jeho víra pokládá za spravedlnost." (Ř 4,5).

Jaká láska! Jak velké slitování! Hospodin, který je *"spravedlivý ve všech svých cestách"*, nabízí svou vlastní dokonalou spravedlnost komukoliv a každému ubohému, bezmocnému a beznadějnému hříšníkovi, který uvěří tomu, co On říká. Čtème znovu:

"Kdo však nekoná skutky, ale věří v Toho ... tomu se jeho víra počítá za spravedlnost."

Tato cesta ke spravedlnosti je tak důležitá a významná, že apoštol se jí zabývá v celé kapitole, aby znovu připomněl a zdůraznil, co již stručně objasnil. Uvedeme několik výroků:

- *„Tak i David vypravuje o blahoslavenství člověka, jemuž Bůh připisuje spravedlnost bez skutků;“* (Ř 4,6).
- *"..Říkáme totiž: Abrahamovi byla víra počtena za spravedlnost "* (verš 9).
- *„...a nabyl pevného přesvědčení, že to, co Bůh zaslíbil, je mocen i učinit. Proto mu to také bylo počteno za spravedlnost. To, že mu to bylo počteno za spravedlnost, nebylo však napsáno jen kvůli němu, nýbrž také kvůli nám, kterým to má být počítáno, nám, kteří spoléháme na toho, jenž vzkřísil z mrtvých Ježíše, našeho Pána. On byl vydán pro naše provinění a vzkříšen pro naše ospravedlnění.“* (Řím 4, 21-25).

Tyto jasné a určité výroky zjevují každé duši pro všechny časy jedinou cestu z hříchu, viny a odsouzení k spravedlnosti a vysvobození ze smrti a zatracení. Souhlasí s ním všechny ostatní výroky Písma, týkající se toho důležitého tématu ospravedlnění.

Tři slova "spravedlnost z víry" vyjadřují nejobdivuhodnější událost v tomto hmotném světě, kterou lidský rozum nemůže pochopit. Vyjadřují nejlepší dar, který Bůh ze své nekonečné hojnosti mohl lidem dát. Miliony lidí v dávných dobách studovali a vysvětlovali slavnou skutečnost obsaženou v těchto třech slovech a těšili se z ní, a jistě i dnes je to téma pro lidi vrcholně zajímavé a závažné.

Pokud se znovu zamyslíme nad těmito výroky, zjistíme, že Boží zákon vyžaduje spravedlnost od všech, kteří podléhají jeho pravomoci. Pro přestoupení však nikdo neobstojí před zákonem jako spravedlivý. Co má potom dělat hříšník? Pro přestoupení Božího zákona je nespravedlivý. Zákon ho odsoudil. Jak odsouzen musí platit za své přestoupení. Musí zemřít. Dluh žádá jeho život. Co má dělat? Je nějaké východisko z této tmavé, beznadějně situace? Ano, je.

„Nyní však je zjevena Boží spravedlnost bez Zákona, dosvědčovaná Zákonem i Proroky, Boží spravedlnost skrze víru Ježíše Krista pro všechny a na všechny ty, kdo věří.“ (Ř 3,21-22).

Zde je zjeven způsob zadostiučinění skutkům zákona a zdůrazněna je jediná cesta "z víry". Přirozenému a Duchem Svatým neosvícenému rozumu se toto řešení takového těžkého problému zdá být tajemstvím. Zákon žádá poslušnost; požaduje spravedlivé skutky v činném životě. Jak lze splnit takové požadavky vírou namísto skutkového úsilí? Písmo jasně odpovídá: *"..ale jsou ospravedlňováni zadarmo jeho milostí skrze vykoupení, které je v Kristu Ježíši. Jeho Bůh ustanovil za prostředek smíření skrze víru v jeho krev, aby ukázal svou spravedlnost s ohledem na prominutí prohřešení jež byla spáchána již dříve.."* (Ř 3,24.25).

Jaké obdivuhodné řešení strašného problému hříchu! Jen náš všemohoucí, vševědoucí a milosrdný Otec chtěl a mohl najít toto řešení. Jen inspirované Slovo nám to může zjevit. O tomto způsobu ospravedlnění hříšníka mluví jen neklamné evangelium Kristovo.

"Vírou (hříšník, který tak těžce urazil a potupil Boha) může Mu přinést Kristovy zásluhy; On počítá zásluhy svého Syna hříšníkovi. Kristova spravedlnost je přijata namísto lidské zloby." - RH, 4. listopadu 1890.

Kristus přišel na tento svět jako náš Vykupitel. Stal se naším Zástupcem. Na našem místě bojoval proti satanovi a hříchu. Vše možně byl pokoušen jako my, nikdy však nezhršil. Miloval spravedlnost a nenáviděl nepravost. Jeho život dokonalé poslušnosti učinil zadost nejvyšším požadavkům zákona. Jaký to div a zázrak, že Bůh přijímá Kristovu spravedlnost namísto naší nedostatečnosti a nepravosti!

Tímto Božím činem "Bůh přijímá, odpouští, ospravedlňuje ... a miluje ho (hříšníka) jako miluje svého Syna." - Tamtéž.

Nemusíme se tedy divit, když Pavel zvěstoval celému světu, že k horlivým skutkům ho nabádala Kristova láska a že si pokládal za velkou přednost a radost být i vše ztratit, jen aby získal Krista a byl přiděn Jeho spravedlností, která je hříšníkovi připočtena vírou.

Tím je vysvětleno, **jak** víra nastupuje namísto skutků a je započítána jako spravedlnost. Tato drahocenná pravda by měla být dokonale jasná každému věřícímu a stát se jeho osobní zkušeností. Měla by nám pomoci k tomu, abychom skoncovali s skutkářským úsilím a zápasením z vlastních sil a začali žít klidným, důvěřivým životem víry v zásluhy, poslušnost a spravedlnost Kristovu. To můžeme předložit Bohu namísto vlastních neúspěchů. Radostně bychom měli přijmout darované odpuštění a ospravedlnění, cítit klid a radost, které do našeho srdce může přinést tato obdivuhodná událost.

„Když jsme tedy byli ospravedlněni z víry, máme pokoj s Bohem skrze našeho Spána Ježíše Krista.“ (Řím. 5,1)

Mnozí nenašli tuto cestu

Jaké podivné a žalostné, že přirozené, tělesné srdce tak těžko nachází a přijímá tuto jedinečnou, krásnou cestu spravedlnosti! Pavel byl velmi zarmoucen, že Izrael, jeho soukmenovci podle těla, nepostihly tuto cestu napsal: *"Izrael však, ačkoli usiloval o zákon spravedlnosti, k cíli Zákona nedospěl. Proč? Protože nevycházel z víry, nýbrž jakoby ze skutků Zákona (chtěli dosáhnout spravedlnost). Narazili na kámen úrazu "* (Ř 9,31.32).

Naproti tomu *"pohané, kteří neusilovali o spravedlnost, dosáhli spravedlnosti, a to spravedlnosti, která je z víry;"* (Ř 9,30). V dalším apoštol poodhaluje skutečné tajemství pádu Izraele: *"Protože neznají Boží spravedlnost, a místo toho usilují postavit svou vlastní spravedlnost, nepoddali se spravedlnosti Boží. Vždyť Kristus je konec Zákona ke spravedlnosti pro každého, kdo věří."* (Ř 10,3.4).

Svůj výklad tohoto vznešeného textu končí těmito ubezpečujícími slovy: „*Ale co praví? Blízko tebe je to slovo, ve tvých ústech a ve tvém srdci; je to slovo víry, které hlásáme: Vyznáš-li svými ústy Pána Ježíše a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš zachráněn. Srdcem se věří k spravedlnosti a ústy se vyznává k záchraně, (ke spasení)*” (Ř 10,8-10).

"Spravedlnost z víry" není nějaká **teorie**. Lidé o tom mohou mudrovat a přitom "neznat spravedlnost Boží a snažit se uplatňovat svou". "Spravedlnost z víry" je událost, **zkušenost**. Je to podřízení se "spravedlnosti Boží". Spočívá ve změně vztahu k Bohu a jeho zákonu. Je to obnova, nový rod. Bez této změny nemůže mít hříšník vůbec naději, neboť zůstává odsouzen Božím nezměnitelným a svatým zákonem; jeho strašný trest mu visí stále nad hlavou.

Nyní poznáváme, jak moc je důležité, abychom z vlastní zřejmé zkušenosti poznali, že se tato životně důležitá událost, nazývaná "omluvou z víry", Boží mocí odehrála i v našem srdci a životě. Jen tehdy můžeme rozumně prosit slovy modlitby našeho Pána a volat: "Otče náš, který jsi v nebesích! Posvěť se jméno Tvé! "

"Toto jméno posvěcují nebeští andělé, obyvatelé nepadlých světů. Když se modlíte, posvěť se jméno Tvé, žádáte, aby bylo posvěcované na tomto světě, posvěcované ve Vás. Bůh vás přijal před lidmi i před anděly jako své děti; modlete se, abyste ničím nezneuctivali svaté jméno, kterým jste povoláni. Bůh vás posílá do světa jako své zástupce. Každým svým činem zjevovat jméno Boží. Tato prosba vás vyzývá k tomu, abyste vlastnili Jeho charakter. Nemůžete posvěcovat Jeho jméno, nemůžete ho zjevit světu, dokud životem a svou povahou nezjevujete pravý život a charakter Boží. Můžete to udělat jen tehdy, pokud přijmete milost a spravedlnost Kristovu. " - Thoughts from the Mount of Blessing, str. 158.

2. Svrchovaně důležité poselství

Církev adventistů dostala roku 1888 velmi jasné probuzenecké poselství. Tehdy bylo nazváno "poselstvím o ospravedlnění z víry". Tak poselství samotné, jakož i způsob, jakým bylo oznámeno, hluboce a trvale zapůsobilo na mysl kazatelů a lidu a ani časový odstup tento dojem neoslabil. Dodnes mnozí z těch, co tam toto poselství slyšeli, hluboce se o něj zajímají a o něm přemýšlejí. ti všichni byli dlouhá léta přesvědčeni a měli neochvějnou naději, že toto poselství jednou bude mít přednostní místo v našem kázání a provede obnovné dílo v církvi, které - jak věřili - přikázal konat Pan.

Mezi vlivy, které vedly k tomuto přesvědčení, patří božské svědectví týkající se zvěstování poselství o ospravedlnění z víry, jak bylo vyloženo při zasedání Generální konference v Minneapolis, Minnesota, roku 1888. Duch prorocký hned od počátku plně souhlasil s poselstvím a jeho zvěstováním v oné době. Co nejjasnější s celou určitostí nám bylo řečeno, že Pán povolal a vedl muže, aby zvěstovali toto jasné poselství o ospravedlnění z víry. O oné epochální konferenci a o lidech, kteří toto výrazné poselství přinesly, čteme:

"Pan ve své velké milosti poslal svému lidu nejvzácnější zvěst ... Toto poselství mělo světu odhalit vyvýšeného Spasitele, oběť za hříchy celého světa. Představovalo ospravedlnění z víry v onu Záruku; a vyzývalo lid, aby přijal spravedlnost Kristovu, která se projevuje poslušností všem Božím přikázáním. Mnozí ztratili Ježíše ze zřetele. Bylo nutné, aby jejich oči byly obráceny na Jeho božskou osobu, jeho zásluhy a Jeho nezměnitelnou lásku k lidstvu. Byla mu dána veškerá moc, aby lidi mohl hojně obdarovat, aby bezmocnému člověku mohl dát neocenitelný dar své vlastní spravedlnosti. To je ono poselství, které Bůh chtěl dát světu. Je to třetí² andělské poselství, které má být hlasitě zvěstováno a velkou měrou ho má doprovázet vylití Jeho Ducha." - TM str. 91.92.

Každá věta tohoto srozumitelného výroku si zaslouží soustředěnou pozornost. Proto ho stručně rozebereme:

1. **Nejvzácnější zvěst:** *"Pán ve své velké milosti poslal svému lidu nejvzácnější zvěst."*
2. **Předmět:** *"Toto poselství mělo světu odhalit vyvýšeného Spasitele, oběť za hříchy celého světa."*
3. **Cíl:**
 - a) *"Představovalo ospravedlnění z víry v onu Záruku",*
 - b) *"Vyzývalo lid, aby přijal spravedlnost Kristovu, která se projevuje poslušností všem Božím přikázáním."*
4. **Potřeba:**
 - a) *"Mnozí ztratili Ježíše ze zřetele."*
 - b) *"Bylo nutné, aby jejich oči byly obráceny na Jeho božskou osobu, Jeho zásluhy a Jeho nezměnitelnou lásku k lidstvu."*

Poznámka překladatele: Výraz "třetí andělské poselství" nebo "poselství třetího anděla" (angl. "The third angel's message") má tu, jakož i na jiných místech této knihy kromě pořadového významu zřejmě ještě význam souhrnné trojitě andělské zvěsti, tedy adventistům s. d. běžně známého

"trojandělského poselství" nebo "poselství tří andělů" (angl. "Three angel's messages"). Nasvědčuje tomu i připomínka A. G. Daniellse na str. 72. Na tuto možnou a někdy přehlíženou dvojznačnost upozorňuje i citát z nejnovějšího díla "Seventh-day Adventist Encyclopedia" 1966 (heslo: Three Angel's Messages), str. 1315: "Kromě svého základního významu vrcholné fáze dostalo třetí andělské poselství v rozvoji adventního učení ještě význam souhrnné zvěsti všech tří andělů."

5. Možnosti:

- a) *"Byla Mu dána veškerá moc",*
- b) *"Aby lidi mohl hojně obdarovat",*
- c) *"Aby bezmocnému člověku mohl dát neocenitelný dar své vlastní spravedlnosti".*

6. Dosah: *"To je ono poselství, které Bůh chtěl dát světu."*

7. Čím je vlastně toto poselství? *"Je to třetí andělské poselství, které má být hlasitě zvěstováno a velkou měrou ho má doprovázet vylití Jeho Ducha."*

Těžko pochopit, jak mohlo dojít k nedorozumění nebo k nejistotě o nebeském původu tohoto poselství. Jasně se zde říká, že toto poselství poslal Pan a že vedl mysl lidí, kteří jím byli hluboce ovlivněni a kteří ho zvěštovali s takovou opravdovostí.

Dnes bychom si představovali, že postoj poslů v dalších letech nemá nic společného s tímto určitým, často opakovaným výrokiem, že je Pán vedl zvěstovat Jeho lidu oné zvláštní doby tuto základní pravdu evangelia.

Božím záměrem nebylo jen předložit toto poselství o ospravedlnění z víry Jeho **církve**; ono mělo být zvěstováno **světu**. Nakonec je označeno za *"třetí andělské poselství, které má být hlasitě zvěstováno a velkou měrou ho má doprovázet vylití Jeho Ducha"*. Je zřejmé, že naléhavost tohoto poselství nebyla vymezená na čas konference v Minneapolis, ale že jeho platnost trvá do konce času; a v důsledku toho má větší význam pro církev v přítomné době, než mělo v roce 1888. Čím blíže je velký den Hospodinův tím potřebnější je dílo očišťování duší, které toto poselství má provést. Jistěže máme všechny důvody „abychom znovu a celým srdcem toto poselství zkoumali a zvěštovali.“

Boží poselství a prozřetelnostní vedení mají vždycky hluboký význam. Vždy jsou nutným předpokladem splnění zvláštního díla, s nímž souvisí. On jim přikazuje, aby splnily Jeho záměry. Nelze je přehlédnout. Nemohou zklamat. Dříve či později je věřící pochopí, přijmou a dají jim pravé místo. Proto musíme očekávat, že poselství o ospravedlnění z víry, které církev zcela určitě dostala roku 1888, dostane přední místo v závěrečném období velkého hnutí, jehož jsme součástí.

3. Přípravná poselství

V biblickém poselství o tom, jak Bůh jednal se svým lidem, nacházíme mnoho významného poučení pro církev ostatků. Dozvídáme se, že Bůh po celá staletí měl jen jeden nezměnitelný, věčný záměr, který nepřipouštěl změnu. Ve všech kritických situacích a okolnostech měl bdělý dohled. Předvídal nebezpečí číhající na silnici a svému lidu posílal varovná a výstražná poselství. Když lid potřeboval povzbuzení, nadšení a nový život, posílal mu posly s patřičnou zvěstí. Velké hnutí exodu z Egypta do Kanaánu, dějiny Samuela a Izraele, Davida a království, které byl povolán zřít, praktické zkušenosti Jeremiáše v Judsku, pád a zajetí - to vše jsou příklady toho, co jsme řekli.

V záznamech těchto velkých krizí zjišťujeme, že Boží poselství pro tento lid měla dvojí charakter: **především** ukazovala na zklamání, kterými bude lid procházet a varovala ho před vážnými důsledky, které jistě přijdou, pokud se nevrátí k Hospodinu; **za druhé**: co nejjasněji ukazovala na to, co právě potřebovali, že On jim nejen vše potřebné dá, ale že je bude posilovat a povzbuzovat, aby se chopili nabízené podpory, pokud se jen pro ni celým srdcem rozhodnou. Z Boží strany nemělo chybět nic, aby mohli překonat všechny zklamání a nebezpečí, která připravil satan na záhubu lidu a díla.

Situace a zkušenosti související s příchodem poselství o ospravedlnění z víry roku 1888 jsou velmi podobné zkušenostem Božího lidu dávných dob. Bude dobře, pokud věnujeme největší pozornost poselstvím prorockého Ducha před konferencí v Minneapolis roce 1888.

Poselství roku 1887

Svědectví Ducha prorockého již roku 1887 varovala před nebezpečím. Znovu a znovu upozorňovala na zvláštní dílo, jistý sebeklam, do kterého církev upadla. Tímto sebeklamem byl nebezpečný úpadek do formalismu, zachovávaní venkovních obřadů, ceremonií, věroučné pohotovosti a zaběhnuté aktivity namísto zkušenosti srdce, které vzniká jedině z obecnství s Ježíšem Kristem, naším Pánem. Poselství zveřejněna v *Review and Herald* upozorňovala kazatele a lid na toto nebezpečí po celý rok. Aby závažnost situace oné doby lépe vynikla a abychom lépe pochopili varovné poselství, uvedeme několik odstavců s datem zveřejnění:

1. *"Je možné být formálním, částečně věřícím a přece být lehkovážným a ztratit věčný život. Je možné dodržovat některé biblické rady a být pokládán za křesťana, a přece zahynout pro nedostatek podstatně důležitých vlastností, které vytvářejí křesťanský charakter."* - RH, 11. leden 1887.
2. O dva týdny později v dalším poselství čteme:
"Zachovávaní vnějších forem nikdy neuspokojí onu velkou potřebu lidské duše. K přípravě na soud nepostačí člověku jen pouhé vyznávání Krista." - RH, 25. leden 1887.
3. O tři týdny po tomto poselství jsme jasně četli:
"V církvi je příliš mnoho formalismu. Duše hynou pro nedostatek světla a poznání. měli bychom být také spojeni se Zdrojem světla, že ho budeme šířit ve světě ... Ti, co vyznávají, že jsou vedeni Božím slovem, mohou znát důvody své víry, a přesto mohou být podobní okázalému fíkovníku, který měl bohaté listí, když ho však Mistr prohlédl, nenašel žádné ovoce." - RH, 15. únor 1887.
4. O dva týdny později přišlo další podobné důležité poselství:

"Ježíš na Olivové hoře jasně řekl: ‚Protože nepravost vyvrcholí, ochladne láska mnohých.‘ Mluví o třídě, která opustila svůj duchovní stav. Kéž podobná tvrzení mocně zasáhnou do našich srdcí ... Formální výkon náboženských úkonů existuje; kde je však Ježíšova láska? Duchovní život hasne ... Pochopíme záměr Božího Ducha? Nechceme se spíše držet praktické zbožnosti a mnohem méně mechanické činnosti? " - Psané 1. března 1887. Vytištěno v 5. sv. Testimony, str. 538,539.

Po celý rok znovu přicházela poselství upozorňující nás na pronikání formalismu do církve; o tom, že se příliš spoléháme na formy, obřady, teorie a bezmyšlenkovité úkony. Tato poselství byla pravdivá a měla námi do základu otrást. Formalismus je však nejsvůdnější a nejzákeřnější zlo. Je to skrytá nepostižitelná skála, na níž církev v průběhu staletí tak často brzy ztroskotala. Pavel nás varuje, že "forma pobožnosti" bez moci bude jedním z nebezpečností posledních dnů, a napomíná nás, abychom se úplně vzdali tohoto nebezpečného sebeklamu. Bůh vždy znovu a různými způsoby varoval církev, aby se stranila formalismu.

Právě před oním nebezpečným klamem Duch prorocký roce 1887 opětovně varoval a před jeho neblahými důsledky nás mělo poselství o ospravedlnění z víry ochránit.

Toto hnutí pochází od Boha. Je určeno na to, aby slavně zvítězilo. Má nebeský původ. Jeho odvětví jsou prorockým zobrazena kola, všechna moudře sestavena; avšak jen Duch pohání a určuje jejich rychlost. Tato kola představují muže a ženy. Bůh křtí jednotlivce a nikoli celá hnutí; a když lidé přijímají moc Ducha do svého života, pak celé společenství rychle postupuje a koná své určené dílo. To si musíme jednotlivě uvědomit dříve, než si to uvědomíme kolektivně. Jak naléhavě tedy potřebujeme Boží vedení!

Avšak nejenže přišlo varování proti různým teoriím, formám, úkonům a organizační aktivitě. S varováním přišlo přímé, mocné a jasné poselství právě o tom, co je třeba udělat, abychom byli zachráněni před situací, do které jsme upadli. Pro jeho rozsah nebudeme uvádět toto poselství celé. Nicméně několik odstavců nám pomůže postihnout jeho krajní závažnost, jakož i naději, kterou dává církvi, pokud bude dbát na toto napomenutí:

Největší a nejnaléhavější potřeba

"Oživení pravé zbožnosti mezi námi je největší a nejnaléhavější zoo všech našich potřeb. Hledat ji by mělo být naší první úlohou. Musíme vynaložit vážné úsilí, abychom přijali Pánovo požehnání ne proto, že Bůh není ochoten nám své požehnání dát ale proto, že nejsme připraveni je přijmout ... V církvi jsou neobrácení lidé, kteří nechtějí opravdově, vytrvale modlitebně bdít. Musíme pracovat jednotlivě. Musíme se více modlit a méně mluvit. Převládá nepravost a Boží lid musí být poučen, aby se nespokojil jen s formou zbožnosti bez Ducha a moci ...

Mnohem více se musíme obávat nepřátel vnitřních než vnějších. Překážky rozmachu a úspěchu jsou mnohem větší v církvi samé než ve světě ...

Satan se ničeho tak nebojí jako toho, že Boží lid si vyjasní cestu a odstraní překážky, takže Pán bude moci vylít svého Ducha na umírající církev a nekající se shromáždění. Kdyby to záviselo od satana, pak by do konce času nedošlo k probuzení, či velkému nebo malému. Známe jeho plány. Můžeme mu však odporovat. Požehnání přijde, pokud Božímu Duchu připravíme cestu. Satan už nemůže zastavit příliv požehnání pro Boží lid zrovna tak, jako nemůže zavřít nebesa a zadržet déšť. Bezbožní lidé a ďáblové nemohou překážet Božímu dílu ani vyloučit Boží přítomnost ze shromáždění Jeho lidu, pokud tento bude pokorně a kajicně vyznávat a pokud se odvrátí od svých hříchů a vírou se bude opírat o jeho zaslíbení. Každé pokušení, každý škodlivý vliv, ať už otevřený nebo tajný, může být úspěšně odražen "ne silou, ani mocí, ale mým Duchem", praví Hospodin zástupů.

Jaký je stav v této vážné a slavné době? Ó, jaká pýcha převládá v církvi, jaké pokrytectví, jaký sebeklam, jaká láska k módě, lehkovážnosti a nevázanosti, jaká touha po prvenství! Všechny tyto hříchy zatemnily mysl, takže věčné věci se ztratily ze zřetele." - RH 22. březen 1887.

Jaké slavné poselství a přece tolik v něm sametové pomoci! Jaká naděje pro církev, pokud bude chtít o něj dbát! Jaké smutné, že toto mocné poselství zůstalo ve svazcích *Review* tak dlouho zapomenuté! Zda není na čase, abychom na něj jasně a mocně upozornili církev, jako když Ezdráš přinesl zapomenutou knihu Mojžíšova zákona a četl Izraeli v ní obsažené napomenutí?

Použití léku

Před koncem roku jsme dostali poselství, jasně upozorňující na jediný lék, aby mohlo být odstraněno tak vážné a po celý rok znovu nám vytýkáno zlo. Dozvěděli jsme se, že tímto lékem je spojení s Ježíšem Kristem, naším Pánem.

Je velký rozdíl mezi zdánlivým spojením a skutečným obecenstvím s Kristem skrze víru. Náboženské vyznání uvádí lidi do církve, avšak to není důkazem, že mají živé spojení s živým Kmenem ... Pokud vznikne toto intimní spojení a obecenství, budou naše hříchy vloženy na Krista a Jeho spravedlnost nám bude přičtena. On byl za nás učiněn hříchem, abychom my mohli být učiněni spravedlností Boží v NĚM ...

Moc zla je tak vetkaná v lidské přirozenosti, že žádný člověk nemůže zvítězit, pokud není spojen s Kristem. Z tohoto spojení přijímáme mravní a duchovní sílu. Pokud máme Kristova Ducha, budeme přinášet ovoce spravedlnosti ...

Spojení s Kristem živou vírou je trvalé; každé jiné spojení musí zahynout. Kristus si první vyvolil nás, zaplatil nekonečnou cenu za naše vykoupení; a pravý věřící si volí Krista jako prvního a posledního ze všeho. Avšak toto spojení nás něco stojí. Je to vztah naprosté závislosti, a pyšný člověk se k němu musí odhodlat. Všichni, co touží po tomto spojení, musejí si uvědomit potřebu smíření skrze Kristovu krev. Musí přežít změnu srdce. Svou vlastní vůli musí podřídít Boží vůli. Nastane boj s vnějšími a vnitřními překážkami. Bolestně se s něčím musí rozloučit a usilovat o nové spojení. Pýcha, sobectví, marnivost, světáctví - hřích v každé podobě je třeba přemoci, pokud chceme vstoupit do úzkého obecenství s Kristem. Důvod, proč se křesťanský život mnoha lidem zdá tak těžký, proč jsou tak nestálí a nevytrvalí, spočívá v tom, že o spojení s Kristem usilují z vlastních sil, spíše než se vzdali svých oblíbených model. "- RH, 13. prosinec 1887 .

Toto poselství nás uvádí přímo do středu evangelia - do spojení s Kristem. Bez tohoto spojení žádný člověk nemůže přemoci hřích. Pokud jsme spojení s Kristem, naše hříchy přecházejí na Něho a Jeho spravedlnost je nám přičtena. Toto je **skutečnost**, ne forma ani obřad. Není to církevní příslušnost ani souhlas rozumu s teorií a věroukou. Spojení s Kristem je dostačující skutečnost pro celý křesťanský život. V tom spočívá naše jistota. To jsme potřebovali v roce 1887 a Pán nám poslal poselství o ospravedlnění z víry, aby nás uvedl do této skutečnosti.

Poselství z roku 1888

Při přechodu do roku 1888 určité ozdravné poselství, které se začalo roku 1887, pokračovalo, zjasňovalo se a mohutnělo, jak na to ještě poukážeme. Pravá a jediná cesta, vedoucí k upřímnosti, skutečnosti a vítězství je jasně zjevena. Spočívá v obecenství s naším zmrtvýchvstalým Pánem. Povšimněme si těchto výrazných slov:

Jediná pravá cesta

"Bez Ježíšovy přítomnosti v srdci je náboženská služba jen mrtvým, studeným formalismem. Úpěnlivá touha po obecenství s Bohem brzy přestává, pokud zarmucuje Božího Ducha; pokud je však v nás Kristus, ta naděje slávy, ustavičně jsme usměřováni k tomu, abychom smýšleli a vše konali na Boží slávu." - RH, 17. duben 1888.

"Měli bychom studovat život našeho Vykupitele, neboť On je jediným dokonalým příkladem lidí. Měli bychom přemýšlet o nekonečné oběti na Golgotě a vidět vrcholnou hříšnost hříchu a spravedlnosti ze zákona. Soustředěné přemýšlení o vykoupení vás posílí a zušlechťí. Vaše chápání Boží vůle bude prohloubené a celým plánem spasení jasně utvrzené ve vaši mysl, budete schopnější plnit Boží poslání. Sami důkladně přesvědčení budete moci svědčit lidem o nezměnitelné povaze zákona, zjeveného Kristovou smrtí na kříži, o zákeřnosti hříchu a o Boží spravedlnosti při omlouvání věřícího v Krista, pod podmínkou budoucí poslušnosti zákonem Jeho vlády v nebi i na zemi." - RH, 24. duben 1888.

Pokud s celou opravdovostí přemýšlíme o svém Vykupiteli, o Jeho smířčí oběti za nás, o zákeřnosti hříchu, jakož i vírou přijaté Kristovy spravedlnosti, a pokud plně přijímáme odpuštění, ospravedlnění, pokoj, radost a vítězství.

Pozoruhodné poselství

Když jsme byli upozorněni na jedinou pravou cestu, Pán poslal výstražné poselství, aby svůj lid varoval před nebezpečím a okamžitě jej uvedl na bezpečnou cestu:

"Každý člen naší církve by se měl zamyslet nad závažnou otázkou: Jak stojíme před Bohem jako vyznávající následovníci Ježíše Krista? Jsme jasným a určitým světlem světu? Zachovali jsme, jako lid posvěcen Bohu, své spojení se Zdrojem všeho světla? Nejsou v dnešních křesťanských sborech až žalostně zřejmé příznaky úpadku a odchýlení? Duchovní smrt zastihla ty, co měli projevovat život a horlivost, čistotu a posvěcení nejvážnějším odevzdáním se dílu pravdy. Skutečný stav vyznávajícího lidu Božího říká výrazněji než jeho vyznání a prozrazuje, že určitá moc protrhla lano, které ho poutalo k Věčné Skále, takže je zahrán na širé moře bez mapy a bez kompasu." - RH, 24. červenec 1888.

Čtli jsme zde, že určitá moc protrhla lano, které poutalo církev k Věčné Skále a její členové byli zahráni na širé moře bez mapy a bez kompasu. Může být ještě strašnější situace? Co by nám ještě přesvědčivěji mohlo ukázat potřebu vrátit se celým srdcem k Tomu, který nás jediné může zachránit?

Zpět do bezpečného přístavu

Pak přišlo poselství právě o tom, co je potřebné, aby lano, které protrhl nepřítel, bylo spojeno a abychom se vrátili do bezpečného přístavu. Čtíme ho pozorně:

"Nestačí jen znát důvody pravdy. K lidem musíte přistupovat sjednoceni s Ježíšem. Celkem úspěšně budete pracovat, pokud bude Ježíš přebývat ve vás, neboť On řekl: ‚Beze mne nemůžete učinit nic.‘ Ježíš stojí a klepe, klepe na dveře vašich srdcí, a přece přes to všechno někteří stále říkají: ‚Nemohu Ho najít.‘ Proč ne? On říká: ‚Stojím a tluču.‘ Proč neotevřete dveře a neřeknete: ‚Vejdi, drahý Pane.‘ Velmi se těším z těchto jednoduchých směrnic jak najít Ježíše. Nebýt jich, nevěděla bych, jak najít Toho, po jehož přítomnosti tak toužím. Otevřete dveře nyní a vyprázdněte chrám duše, vyžeňte kupce a prodavače, a pozvěte Pána. Řekněte Mu: ‚Chci Tě milovat celým srdcem. Chci žít spravedlivě. Chci poslouchat Boží zákon.‘ Potom pocítíte tichou Ježíšovu přítomnost. " - RH, 28. srpen 1888

Vyvrcholení přípravného poselství

Jen několik týdnů před zasedáním Generální konference v Minneapolis poslal Pán toto poselství jako dojemné vyvrcholení všeho napomínání, které přicházelo o tomto jediném tématu měsíc co měsíc, skoro dva roky.

"Jaké je dílo kazatelů evangelia? Správné rozdělovat slovo pravdy; nevymýšlet nové evangelium, ale správně ho rozdělovat, když nám bylo svěřeno. Nemohou se spoléhat na staré kázání a přednášet je ve sborech, protože ty vyvětrány proslovy nelze přizpůsobit příležitostí a potřebám lidu. Něco jsme žalostně zanedbali a právě to bychom měli zvýraznit. Jádrem našeho poselství by mělo být dílo a život Ježíše Krista. Měli bychom mluvit o Kristově ponížení, sebezapírání, tichosti a Jeho lásce, aby pyšná a sobecká srdce viděla rozdíl mezi sebou a svým Vzorem a aby byla pokořena. Ukažte svým posluchačům, jak se Ježíš ponížil pro záchranu padlého člověka. Ukažte jim, že Ten, který byl jejich Zárukou, musel vzít lidskou přirozenost a nést ji tmou a hrůzou soudu svého Otce pro lidské přestoupení Jeho zákona, neboť Spasitel se stal člověkem.

Popište, pokud to lidský jazyk může vystihnout, pokoření Syna Božího a nemyslete si, že jste dosáhli vrcholu, když jste viděli jak trůn světla a slávy, který měl u Otce, vyměnil za lidství. Z nebe přišel na zem a za svého pozemského pobytu nesl Boží soud, jako sestupná oběť za padlé lidstvo. Nemusel to dělat. Sám se rozhodl nést Boží hněv, kterým člověk musel procházet pro neposlušnost Božímu zákonu. Rozhodl se vytrpět Boží hněv, krutý výsměch, potupu, bičování a ukřižování. „...stal se podobným lidem. A když se ukázal v podobě člověka, ponížil se, stal se poslušným až k smrti, a to smrti na kříži.“ (Fil. 2,7-8). Avšak způsob Jeho smrti udivil celý vesmír, protože byl poslušný až do " smrti na kříži ". Kristus nebyl necitlivý k potupě a nelaskavosti. Všechno to co nejmučivěji pociťoval. Bolest byla o to pronikavější než naše utrpení, o což byla Jeho přirozenost vznešenější a svatější než hříšná přirozenost lidská, pro kterou trpěl. Byl majestátem nebes, byl rovný Otcovi. Byl velitelem andělských zástupů, a přece zemřel za člověka smrtí vrcholně potupnou a hanebnou. Ó, kéž by si to pyšná lidská srdce uvědomila! Kéž by pochopila význam vykoupení a usilovala o Ježíšovu pokoru a tichost.

" - RH, 11. září 1888

Toto naučení je určeno přímo kazatelům, učitelům Božího lidu:

1. mají správně rozdělovat slovo pravdy;
2. nemají vymýšlet nové evangelium, ale správně vykládat to, které jim bylo svěřeno;
3. měli by skoncovat se svými "starými kázáními", protože tyto "vyvětrané proslovy" nemohou být potřebným pokrmem pro lid;
4. s větším zájmem by měli věnovat tomu, co žalostně zanedbali;
5. jádrem jejich poselství by mělo být dílo a život Ježíše Krista.

Závěrečný odstavec nám podává výstižný přehled Kristova života a díla.

Zpětný pohled

S odstupem času se nám zdá, že toto přímé, pronikavé a závažné poselství mělo co nehlouběji zasáhnout mysl všech kazatelů. Zdálo by se, že byli připraveni pozorně mu naslouchat a pít z pramene tohoto časového, povzbudivého poselství o oživení, reformaci a uzdravení, které jim Pánem povoláná služebnice jasně a s upřímnou opravdovostí zvěstovala. Svedená a hříšná srdce měla přijmout Kristovu dokonalou spravedlnost, protože to byl velmi potřebný lék od Pána. Kdo může říct, co by se bylo v církvi a s Božím dílem stalo, kdyby všichni přítomní byli tehdy plně a celým srdcem přijali zvěst o ospravedlnění z víry? A kdo může změřit ztrátu způsobenou tím, že mnozí toto poselství nepřijali? Jen věčnost nám to může zjevit.

4. Poselství při zasedání Generální konference v Minneapolis

Poselství o ospravedlnění z víry přišlo jasně a úplně hned na začátku zasedání Generální konference v Minneapolis, stát Minnesota, v listopadu 1888. Stalo se hlavním předmětem studijních chvil konference. Dnes by se skoro zdálo, že všechno bylo možné předvídat a bylo dohodnuto, že při zasedání dojde k důkladné diskusi. A tak se to také stalo.

Poselství nepřijali všichni účastníci konference stejně. Vlastně se při něm mezi vedoucími představiteli objevily vážné názorové rozdíly. Můžeme je rozdělit takto:

První skupina. Do ní patří ti, kteří v poselství viděli velké světlo, které radostně přijali, a kteří mu uvěřili jako nejpodstatnější fázi evangelia a uvědomovali si, že by při všem úsilí o záchranu ztracených mělo být více zdůrazněno. Toto poselství se jim zdálo skutečným tajemstvím vítězného života v zápase s hříchem a byli přesvědčeni, že tato slavná pravda o ospravedlnění z víry v Syna Božího je nejnaléhavější potřebou církve ostatků připravující se na proměnění při druhém příchodu.

Druhá skupina. Někteří však neměli jistotu o tomto "novém učení", jak jej nazývali. Nemohli mu porozumět a nedospěli k žádnému závěru. Proto se dostávali do nejistoty a zmatku. Při zasedání toto poselství nepřijímali, ale také nezavrhovali.

Třetí skupina. Byly v ní rozhodní odpůrci zvěstování tohoto poselství. Tvrdili, že pravdu o ospravedlnění z víry přijal náš lid hned na začátku a teoreticky to tak i bylo. Proto neviděli důvod, aby ho tak zdůrazňovali, jak to dělali jeho obhájci. Kromě toho se obávali, že důraz na ospravedlnění z víry zastíní to poselství, které byly v popředí hned od začátku našich církevních dějin; a protože hleděli na zvěstování těchto zvláštních bodů jako na tajemství mimořádné moci a rozmachu našeho hnutí, báli se, že pokud toto učení bude zastíněné jiným poselstvím, naše dílo ztratí svůj odlišný charakter a moc. Pro tyto obavy cítili povinnost hlídat dílo a lid rozhodnou opozicí.

Tato názorová nejednotnost mezi vedoucími vedla k vážným důsledkům. Vznikly spory a do jisté míry došlo i k velmi nešťastnému odcizení. Avšak v dalších letech se pevně rozvíjela touha i naděje - ano, víra - že jednou poselství o ospravedlnění z víry plně zazáří v celé své hodnotě, slávě a moci a bude plně uznáno. Ztrácelo se nepochopení a opozice. Mnozí jsou dnes hluboce přesvědčeni, že toto poselství o ospravedlnění z víry by se mělo studovat, zvěstovat a zdůrazňovat v plném rozsahu, jaký vyžaduje jeho důležitost.

O přednesení poselství o ospravedlnění z víry a diskusi o něm při konferenci v Minneapolis nebyla vůbec zveřejněna úplná zpráva. Účastníci přednesli své ústní projevy. Avšak v dalších spisech Ducha prorockého nacházíme informaci o událostech souvisejících s oznámením tohoto poselství a jeho přijetím i zavržením, a je velmi nutné seznámit se s touto inspirovanou informací, abychom lépe porozuměli naší dnešní situaci. Mnohem příjemnější by bylo vyloučit některé výroky z Ducha prorockého, týkající se postoje některých vedoucích vůči tomuto poselství a jeho poslům. Nemůžeme to však udělat, pokud nechceme podat pouze částečný obraz situace, jaká se vyvinula při této konferenci, a pokud nechceme tuto otázku nechat víceméně zahalenou.

Původ tohoto poselství

Pro zmatek vyvolaný opozicí proti poselství o spravedlnosti a ospravedlnění z víry bylo nutné mít důkaz, že poselství přišlo od Boha. Následující výroky by měly odstranit všechny otázky a pochybnosti o prameni poselství předneseného na konferenci v Minneapolis.

"Přítomné poselství - ospravedlnění z víry - je poselství od Boha; nese Boží pečeť, protože jeho ovoce slouží ke svatosti. " - RH, 3. září 1889

"Boží lid dostal poselství s nebeským potvrzením; svědčilo o slávě, majestátu a spravedlnosti Krista, plného lásky a pravdy. Plnost Božství v Kristu se zjevilo v celé kráse a lásce pro potěšení srdcí, nezatížených předsudky. Víme, že mezi námi působil Bůh. Pozorovali jsme, jak se duše obracely od hříchu ke spravedlnosti; viděli jsme víru probuzenou v srdcích kajících jednotlivců. " - RH, 27. květen 1890.

Různé přijetí

Jak jsme již dříve uvedli, někteří účastníci konference v Minneapolis přijali poselství o ospravedlnění z víry s velkým uspokojením. Bylo jim poselstvím života. Pomáhalo jim novým způsobem vidět Krista a nově docenit Jeho velkou oběť na kříži. Jejich srdci přineslo klid, radost a naději. Znali v něm to, co Boží lid nutně potřebuje pro přípravu na setkání s Pánem.

Tito jednotlivci se vrátili do svých sborů s novým pomazáním zvěstovat evangelium záchrany od hříchu, a aby pomáhali svým bratrům a sestrám vírou přijmout Kristovu spravedlnost, zjevenou v evangeliu. EG Whiteová se sama činně zúčastnila s celou vážností na tomto díle a v časopise *Review* uvedla několik svých zkušeností. Citujeme:

"Celým srdcem děkuji Pánu, že máme převzácné světlo pro náš lid, a těšíme se, že máme poselství pro tento čas, přítomnou pravdu. Radostná zvěst, že Kristus je naší spravedlností, přinesla úlevu přemnohým duším a Bůh říká svému lidu: Jděte vpřed! Poselství Laodicejskému sboru se vztahuje na nás. Jak jasně je vystiženo postavení těch, co si myslí, že mají skvělou pravdu, jsou pyšní na své poznání Božího slova, zatímco jeho posvěcující moc ve svém životě neznali. Jejich srdce nehoří Boží láskou. Je to však tentýž zápal lásky, který pomáhá Božímu lidu, aby byl světem světa...

V každém shromáždění od onoho zasedání Generální konference duše dychtivě přijímali toto rozkošné poselství o Kristově spravedlnosti. Děkujeme Bohu, že jsou tu ti, co si uvědomují, že potřebují něco, co nemají - zlato víry a lásky, bílé roucho Kristovy spravedlnosti, oční mast duchovního postřehu. Pokud máte tyto dary, chrám duše se nebude podobat znesvěcenému stánku. Bratři a sestry, vyzývám vás ve jménu Ježíše Krista Nazaretského, abyste pracovali tam, kde pracuje Bůh. Dnes je čas milostivých příležitostí a předností. " - RH, 23. červenec 1889.

O osm měsíců později napsala:

"Cestovala jsem z místa na místo, navštěvovala jsem shromáždění, kde se zvěstovalo poselství o Kristově spravedlnosti. Pokládala jsem si za čest stát při svých bratrech a vydávat svědectví o poselství pro tento čas. Pozorovala jsem, že toto poselství provázela Boží moc, kdekoliv se zvěstovalo. " - RH, 18. březen 1890.

Po shromáždění v South Lancaster napsala:

"Nikdy jsem nebyla svědkem takového důkladného oživení, a to bez jakékoliv nepatřičné vzrušenosti. Nikoho nebylo třeba nabízet ani vyzývat. Nevyzývali jsme lidi, aby

šli dopředu; všichni si však hluboce uvědomovali, že Kristus nepřišel volat spravedlivé, ale hříšné k pokání. Byli ochotni upřímně vyznat své hříchy a Bohu přinést ovoce pokání a nápravy, jak jim jen bylo možné. Zdálo se, že jsme v nebeském ovzduší. Andělé byli kolem nás. V pátek večer se začalo shromáždění o páté a skončilo se o deváté hodině ... Mnozí svědčili, že slyšeli takové hluboké pravdy, že ve světle zákona byli přesvědčeni o své hříšnosti. Předtím důvěřovali ve svou vlastní spravedlnost. Nyní ji viděli jako ohybné roucho ve srovnání s Kristovou spravedlností, kterou jedině přijímá Bůh. Ačkoli nebyly otevřenými přestupníky, znali porušenost a nízkost svého srdce. Měli jiné bohy namísto svého nebeského Otce. Zápasili o to, aby se nedopouštěli hříchu, přitom se však spoléhali na vlastní sílu. K Ježíši smíme přijít takoví, jací jsme. Máme Mu vyznat své hříchy a odevzdat bezmocnou duši svému soucitnému Vykupiteli. To láme pychu srdce a křížuje vlastní já. " - RH, 5. březen 1889.

Jaké mocné oživení pravé zbožnosti, jakou obnovu duchovního života, jaké očistění od hříchu, jaký křest Duchem a jaký projev božské moci pro dokončení díla v našem vlastním životě a světě mohl dostat Boží lid, kdyby všichni naši kazatelé byli odešli z konference tak, jak to udělala tato věrná, poslušná služebnice Páně!

Opozice

Jaké žalostné však je, že toto poselství o spravedlnosti v Kristu se muselo hned na začátku setkat s opozicí ze strany opravdových, dobře smýšlejících lidí v Božím díle! Toto poselství nebylo přijato. Nebylo zvěstováno a nebylo tak ochotně šířeno, jak by mělo být, aby církvi přineslo své bezmezné požehnání. Závažnost a nebezpečí tohoto druhu lze vyčíst z napomenutí. Tato varovná a káravá slova si zasluhují pečlivé uvážení:

"Bůh probudil muže pro potřeby této doby, kteří budou volat a nezadržovat, kteří povýší svůj hlas jako trouba a oznámí mému lidu jeho přestoupení a domu Jákobovu jeho hříchy. Nesnaží se kázat jen zákon, ale zvěstovat pravdu pro tento čas: Pán, spravedlnost naše ...

Jsou zde však ti, co nevidí potřebu zvláštního úsilí v přítomné době. Zatímco Bůh probouzí svůj lid, oni se snaží odvrátit toto varovné, káravé a přímluvné poselství. Svým vlivem tlumí strach lidu a brání mu uvědomit si vážnost přítomnosti. Ti, kdo tak konají, vydávají nejistý zvuk. Měli by se probudit a porozumět situaci; svedl je však nepřítel. " - RH, 13. srpen 1889.

Všimněme si další závažné souvislosti:

"Sejdeme se s těmi, co řeknou: ‚Jste příliš nadšeni touto zvěstí. Všechno berete příliš vážně. Neměli byste tak příliš lpět na spravedlnosti Kristovy a dělat kolem toho tolik hluku. Měli byste zvěstovat zákon.‘ Jako lid jsme zákon zvěstovali, nakonec jsme vyschli jako pohoří Gilboe, které nezavlažovala ani rosa, ani déšť. Musíme zvěstovat Krista v zákoně, pak bude naše poselství posilujícím a výživným pokrmem pro hladové stádo Boží. Ani nejméně se nesmíme spoléhat na svou vlastní záslužnost, ale na zásluhy Ježíše Nazaretského. " - RH, 11. březen 1890

Všimněme si také vážného napomenutí z dalších výroků:

"Někteří z našich bratrů nepřijímají toto Boží poselství. Obávají se, aby nikdo z našich kazatelů neopouštěl svůj obvyklý způsob kázání evangelia a nepřestal zvěstovat staré, osvědčené nauky. Ptáme se: Zda není čas, aby Boží lid dostal nové světlo, které by ho probudilo k větší opravdovosti a horlivosti? Velmi důležitá a vzácná zaslíbení, daná nám v Písmu svatém, se většinou ztratila právě tak, jak to chtěl nepřítel každé spravedlnosti.

Vrhl svůj tmavý stín mezi nás a Boha, abychom neviděli pravý Boží charakter. " - RH, 1. duben 1890.

"Bůh poslal svému lidu svědectví pravdy a spravedlnosti a vyzývá ho, aby vyvýšil Ježíše a zvelebil Jeho spravedlnost. Ti, které Bůh poslal s poselstvím, jsou jen lidé, jaké je však poselství, které přináší? Chcete se snad odvrátit od těchto varovných slov nebo je zlehčit, protože se Bůh neradí s vámi o tom, čemu by měla být dána přednost? Bůh povolává muže, kteří budou říkat, hlasitě volat a nezadržovat. Bůh povolal své služebníky ke svému dílu pro tento čas. Někteří se odvrátili od tohoto poselství o Kristově spravedlnosti, aby tyto muže kritizovali. " - RH, 27. prosinec 1890.

"Pán poslal poselství, aby probudil svůj lid k pokání a prvním skutkům; jak však bylo Jeho poselství přijato? I když ho někteří přijali, jiní ho potupili, pohanili poselství i posly. Duchovnost vymřela, pokora a dětinská prostota opadla, namísto lásky a zbožnosti nastoupilo zaběhnuté formální vyznání. Má tento žalostný stav pokračovat dál? Má lampa Boží lásky ve tmě vyhasnout? " - RH, zvláštní číslo, 23. prosinec 1890.

Aby nám neunikla naléhavost tohoto závažného poselství, zopakujme si jeho hlavní body:

1. Bůh probudil muže pro potřeby této doby.
2. Někteří se snažili odvrátit toto poselství a zabránit probuzení mezi lidem.
3. Takové lidi svedl nepřítel a podobali se troubě vydávající "nejistý zvuk".
4. Tito lidé zdůrazňovali kázání zákona - ne Kristovy spravedlnosti.
5. Jsme napomenuti, abychom **zvěštovali Krista v zákoně**.
6. Někteří se obávali, že kazatelé přestanou kázat staré osvědčené nauky.
7. Bůh povolal lidi, aby zvěštovali poselství o ospravedlnění z víry.
8. Výzva: *"Chcete se snad odvrátit od těchto varovných slov nebo je zlehčit?"*
9. Dvojitý důsledek zavržení tohoto poselství:
 - a) vymírání duchovnosti,
 - b) příliv zaběhnutého formálního vyznání.
10. Rozhodující otázka: *"Má tento žalostný stav pokračovat dál?"*

To je jen nejstručnější souhrn!

Důsledky rozdělených názorů

Rozdělení a spor, který vznikl mezi vedoucími pro opozici k poselství o ospravedlnění v Kristu, vytvořilo velmi nepříjemnou reakci. Celé zástupy lidu byly zmatené a nevěděli, co mají dělat. O této reakci čtete:

"Kdyby všichni naši bratři spolupracovali s Pánem, nepochybovali by, že poselství, které nám poslal v těchto posledních dvou letech, je z nebe. Naši mladí bratři pozorují naše starší bratry, a když vidí, že poselství nepřijímají, ale zacházejí s ním jako s bezvýznamným, povzbuzuje to ty, kteří nic nevědí o Písmu, aby zavrhli toto světlo. Tito lidé, kteří odmítají přijmout pravdu, staví se mezi lid a světlo. Kdokoliv však světlo odmítá, nemá žádnou výmluvu, protože bylo jasně zjeveno. Nikdo nemusí být v nevědomosti ... Místo toho, abyste se stavěli proti vozu pravdy, který je nakloněn, měli byste ho ze všech sil tlačit vpřed. " - RH, 18. březen 1890.

"Téměř dva roky jsme napomínali lid, aby přišel a přijal světlo a pravdu o Kristově spravedlnosti, a on neví, jestli má přijít a tuto vzácnou pravdu přijmout či nikoliv. Je spoutaný vlastními myšlenkami. Nedovoluje Spasiteli vejít. " - RH, 11. březen 1890.

"Někteří se odvrátili od poselství o Kristově spravedlnosti a kritizovali tyto muže... Třetí andělské poselství nepochopí, pokud světlo, které bude osvěcovat zemi svou slávou, označí za falešné ti, co nechtějí žít v jeho nové slávě. Ti, co pro svou nevěru zavrhnou pravdu, neprovedou dílo, které provést mohli. Prosíme vás, kteří odporujete světlu pravdy, abyste ustoupili z cesty Božímu lidu. Ať ho nebeské světlo osvěcuje jasnými a trvalými paprsky. " - RH, 27. květen 1890.

"V nebesích je smutek nad duchovní slepotou mnoha našich bratří ... Pán povolal posly, obdařil je svým Duchem a řekl: , Volej celý hrdlem, nezadržuj; povyš svůj hlas jako trouba a oznam lidu mému jejich přestoupení a domu Jákobovu jejich hříchy.' Ať se nikdo nevystavuje nebezpečí, že se postaví mezi lid a toto nebeské poselství. Lid dostane Boží poselství, a nenajde-li se nikdo, aby je mezi lidem zvěstoval, bude volat kamení. Vyzývám každého kazatele, aby hledal Pána, odložil pýchu, přestal usilovat o prvenství a pokořil své srdce před Bohem. Chlad srdce a nevěra těch, co by měli pevně věřit, trvale oslabují sbory. " - RH, 16. červenec 1892

Neměli bychom přeslechnout závažnost a důležitost těchto nebeských rad. Všimněme si tyto křišťálově jasné výroky:

1. Poselství z let 1888-1890 bylo z nebe.
2. Neochota některých z nejzkušenějších bratrů zvěstovat ho, vedla mladé muže do nejistoty a zmatku.
3. Ti, co zavrhnou toto poselství, stavěli se mezi lid a světlo.
4. Není výmluvy; světlo bylo jasně zjeveno.
5. Důvod, proč lidé tak neochotně přijímají tuto vzácnou pravdu je ten, že jsou spoutáni vlastními myšlenkami.
6. Někteří se odvraceli od poselství a kritizovali posly.
7. Ti, co nechtějí žít podle tohoto jasnějšího světla, nepochopí třetí andělské poselství.
8. Ti, co nechtějí dbát na toto nebeské světlo, které má svou slávou osvětit zem, budou ho nazývat "falešným světlem".
9. Následkem jejich nevěry bude zanedbané určité dílo.
10. Slavnostní prosba k těm, kteří oponují světlu, aby **"ustoupili z cesty Božímu lidu."**
11. Taková duchovní slepota působí "smutek v nebesích".
12. Naprostá jistota, že Bůh "povolal posly a obdařil je svým Duchem".
13. Pokud toto poselství nebude zvěstovat nikdo z lidí, promluví kamení.
14. Výzva ke každému kazateli, aby pokořil své srdce před Pánem, aby do církve přišla duchovní moc.

Není pochyb, že komentář k tomuto vážnému napomenutí a k těmto prosbám pokládáme za zbytečný.

Jde o obecné zásady

V pozadí této opozice jsou zjeveny lstivé záměry ďábla, nepřítele každé spravedlnosti. Sama skutečnost jeho rozhodnutí neutralizovat poselství a jeho nevyhnutelné následky je důkazem velké ceny a důležitosti této zvěsti. Jaké strašné by byly následky, kdyby mohl zvítězit! Před tímto lstivým satanovým plánováním jsme byli jasně varováni:

"Nepřítel člověka a Boha nechce, aby tato pravda (ospravedlnění z víry) byla jasně zvěstována, protože ví, že pokud ji lid přijme cele, jeho moc bude oslabena. Pokud se mu podaří do zkušenosti těch, co tvrdí, že jsou Božími dětmi, vnést pochybnost, nevěru a temnotu, může je přemoci pokušením." - RH, 3. září 1889.

"Naše přítomná situace je zajímavá a nebezpečná. Nebezpečí odmítnutí nebeského světla mělo by nás probudit k modlitbě, aby nikdo z nás neměl zlé, nevěrné srdce. Když byl Boží Beránek ukřižován na Golgotě, satanovi zazněl umíráček. A pokud nepřítel pravdy a spravedlnosti bude moci vypudit z mysli myšlenku, že Kristova spravedlnost je otázkou spasení, udělá to. Pokud se satanovi podaří přesvědčit člověka o hodnotě vlastních skutků jako záslužných činů a spravedlnosti, pak ví, že člověk může být obětí a kořistí jeho pokušení. Vyvyšte Ježíše před lidmi! Potřete dveře krví Beránka z Golgoty a jste v bezpečí." - RH, 3. září 1889.

Znovu si shrňme tyto výroky pro jejich dalekosáhlý význam:

1. Satan nechce, aby pravda o ospravedlnění skrze víru byla zvěstována.
2. Důvod je ten, že pokud lid tuto pravdu cele přijme, jeho moc bude oslabena.
3. Pokud satan může mezi lidmi zasít pochybnost a nevěru, může je pokušením přemoci.
4. Satan se snaží vypudit z mysli myšlenku, že Kristova spravedlnost je otázkou spasení.
5. Satan ví, že pokud lidi vede k tomu, aby hledali omluvu ve vlastních skutcích, budou jeho obětí.
6. Proto výzva: Vyvyšte ukřižovaného Spasitele a spolehněte se na Jeho krev!

Jakou to tu máme výzvu k modlitbě! S jakou pokorou bychom měli hledat Pána a prosit Ho, aby pomazal naše oči nebeskou masťou! Pouze tehdy, když lid cele přijme a přivlastní si tyto slavné prostředky, může být připraven, aby bez poskvrny a vrásky obstál před svatým Bohem při Jeho příchodu. Jen takto mohou být Jeho přikázání opravdu zachovávaná a jen touto božskou mocí může církev dokončit své veliké poslání.

5. Poselství z roku 1888 znamená nové období při zvěstování třetího andělského poselství

Pečlivé studium napomenutí Ducha prorockého vede k hlubokému přesvědčení o tom že poselství o spravedlnosti z víry, přednesené na konferenci v Minneapolis bylo Božím prozřetelným znamením, že byl zahájen nový úsek dokončení Jeho díla. Následující výrok, napsaný jen čtyři roky po konferenci v Minneapolis, konané v roce 1888, odůvodňuje náš závěr:

"Čas zkoušky je právě před námi, protože hlasité volání třetího anděla se již začalo zjevením spravedlnosti Krista, hříchy odpouštějícího Vykupitele. To je začátek světla anděla, jehož sláva osvítí celou zem. " - RH, 22. listopad 1892.

Předchozí výrok nás nenechává na pokoji. Má dalekosáhlý význam pro dílo, které adventisté s.d. konají, a proto má velký význam pro všechny, kteří zvěstují třetí andělské poselství. Jednotlivě se zamysleme nad každou větou tohoto odstavce:

1. Čas zkoušky je právě před námi.
2. **Hlasité volání třetího anděla se již začalo.**
3. Začalo se zjevením Kristovy spravedlnosti (poselství z roku 1888).
4. To znamená **začátek** světla anděla, jehož sláva naplní celou zemi.

V tomto odstavci čteme o těch událostech, o kterých říká Zj 18,1.2: *"Potom jsem uviděl jiného anděla sestupovat z nebe: měl velikou pravomoc a země byla ozářena jeho slávou.. Zvolal mocným hlasem: Padl, padl veliký Babylon, a stal se příbytkem démonů, vězením všech nečistých duchů a vězením každého nečistého a nenáviděného ptáka; "*

Měli bychom se pozorně zamyslet nad výkladem tohoto textu podle Ducha prorockého:

"Viděla jsem anděly spěchat sem i tam v nebi, sestupovat na zem a opět vystupovat do nebe; připravovali se na významnou událost. Pak jsem viděla jiného mocného anděla pověřeného sestoupit na zem, aby svým hlasem podpořil třetího anděla a dal moc a sílu jeho poselství. Tento anděl dostal velkou moc a slávu, a když sestoupil, zem byla osvětlena jeho slávou. Světlo provázející tohoto anděla pronikalo všude, když volal mocně, silným hlasem ... Dílo tohoto anděla přichází v pravý čas, aby se připojilo k poslednímu velkému úsilí třetího andělského poselství, při jeho přechodu do hlasitého volání. Tím bude Boží lid připraven, aby mohl obstát v hodině pokušení, která brzy přijde. Viděla jsem ho osvětleného velikým světlem a sjednoceně připraveného neochvějně zvěstovat třetí andělské poselství. " - Early Writings, str. 85, 86.

Tím je příchod pozdního deště uveden do souvislosti s hlasitým voláním, zjevením Kristovy spravedlnosti a osvětlením země světlem třetího andělského poselství.

Je to sled skutečně úchvatných událostí. Duch prorocký ho vyznačil hned od počátku našeho hnutí. Na probuzení a důkladné uvážení po oné pamětní konferenci roku 1888 jsme dostali nejslavnější a Nejsilnějším poselství o stejných událostech. Další životně důležité výroky z onoho poselství naše úvahy zvýrazní:

1. Období plné událostí.

"Dny, v nichž žijeme, jsou plné událostí a nebezpečí. Znamení přicházejícího konce se kupí kolem nás a brzy se odehrají nejstrašnější události jakých byl svět kdy svědkem. "

2. "Hlasité volání" začíná.

*"Čas zkoušky je právě před námi, neboť **hlasité volání třetího anděla se již začalo zjevením spravedlnosti Krista, hříchy odpouštějícího Vykupitele. To je začátek světla anděla, jehož sláva osvítil celou zem.**"*

3. Podstatně důležitá příprava, abychom obstáli v čase soužení.

*"Chcete-li obstát v době soužení, musíte znát **Krista a přijmout dar Jeho spravedlnosti, kterou připočítává kajícímu hříšníkovi.**"*

4. Poselství třeba zvěstovat.

*"Na zemi třeba provést podobné dílo, jaké se konalo při vylití Ducha za dnů prvních učedníků, když **zvěstovali Ježíše, toho ukřižovaného. Mnozí budou obrázení v jednom dni, protože poselství bude mocně působit.**"*

*"**Srdce hříšníka přitahuje Kristus, ten ukřižovaný.** Na kříži Golgoty zjevil Ježíš světu svou nesmírnou lásku. **Takto Ho představte hladovým zástupům a světlo Jeho lásky vyvede lidi z tmy ke světlu, z přestoupení k poslušnosti a pravé svatosti. Pohled na Ježíše na kříži Golgoty probouzí svědomí a pomáhá mu znát ohavný charakter hříchu lépe než cokoli jiného.**"*

*"Kristus nebyl představen v souvislosti se zákonem jako věrný a milostivý Velekněz, který byl vyzkoušen ve všem podobně jako my, pravda, bez hříchu. Před hříšníky nebyl vyvýšen jako božská oběť. Jen nezaujatě a náhodně jsme mluvili o Jeho obětním, zástupném, přímluvné díle; hříšník však právě toto potřebuje znát. Musí vidět **Krista v Jeho plnosti jako hříchy odpouštějícího Spasitele; protože jen nevýstižná Kristova láska prostřednictvím Svatého Ducha přesvědčí a obrátí zatvrdlé srdce.**"*

5. Moc, která proniká kázání.

*"Dílo **Ducha je nesmírně velké. Právě z tohoto pramene čerpají Boží pracovníci moc a úspěch. Duch svatý je Utěšitel, jím je Kristus v duši osobně přítomen.**"*

*"Když bude zem osvícena Boží slávou, uvidíme podobné dílo, jaké konali učedníci **naplnění Duchem, když zvěstovali moc zmrtvýchvstalého Spasitele.**"*

*"Tím, že jim (učedníkům) **Duch svatý zjevil Krista, uvědomili si Jeho moc a majestát; ve víře sepínali k Němu své ruce a volali: , Věřím.'** Tak to bylo na počátku jarního deště; avšak pozdní dešť bude mnohem hojnější. Spasitel světa bude oslaven a zem bude osvícena **jasnými paprsky Jeho spravedlnosti.**" - Předchozích pět citátů je z RH, 22. a 29. listopad 1892; nadpis článku je *Nebezpečí a přednosti posledních dnů* (viz poslední dodatkový článek).*

Z toho, co jsme uvedli, je zřejmé, že všechny tyto události jsou spolu sdruženy a mají působit ve stejném čase. V jejich přirozeném pořadí je můžeme rozvést takto:

1. Zjevení a přijetí Kristovy spravedlnosti skrze víru.
2. Příchod pozdního deště.
3. Udělení velké moci těm, kteří Ho přijímají.
4. Přechod třetího andělského poselství do "hlasitého volání".
5. Zem osvícená "jasnými paprsky Jeho spravedlnosti".

Je zřejmé, že všechny tyto události se začínají v téže době. Příchod jedné je znamením příchodu ostatních.

Nyní si všimněme tento jasný výrok:

"Hlasité volání třetího anděla se již začalo zjevením spravedlnosti Krista, hříchy odpouštějícího Vykupitele. To je začátek světla anděla, jehož sláva osvítí celou zem. " - RH, 22. listopad 1892.

To jsme se dozvěděli v roce 1892. Co vyznačovalo toto svěží nebo nové zjevení Kristovy spravedlnosti a počátek hlasitého volání? Výrok sám o tom svědčí, že to bylo "Zjevení Kristovy spravedlnosti" při konferenci v Minneapolis.

Tyto významné projevy jsou tedy z Božího příkazu na dokončení Jeho díla na zemi. Jejich příchod znamenal počátek onoho závěrečného díla. To připadá na rok 1888.

Je to úžasný závěr; k jakému však jinému nás všechny tyto výroky vedou? Proč bychom se měli domnívat, že tento závěr je neuvěřitelný? Věříme, že tento výrok je pravdivý. Očekávali jsme jeho splnění. Toto splnění jsme čekali dlouho a úzkostlivě. Někdo však musí být svědkem takového splnění. Proč bychom to nemohli být my?

Neměli bychom zkoumat s celou vážností a opravdovostí, co je překážkou tohoto mocného naplnění? A proč, proč bychom neměli s hlubokou, opravdovou touhou prosit o plnou spolupráci s Pánem, aby Jeho dílo bylo urychleně dokončeno?

6. Skutečné třetí andělské poselství

V myslí mnoha, co slyšeli o ospravedlnění z víry při konferenci v Minneapolis, vyvstala vážná otázka: Jaký je vztah tohoto poselství k třetímu andělskému poselství? Ve své nejistotě někteří napsali EG Whiteové a požadovali její názor na tuto otázku.

Z jejího pera máme tuto zveřejněnou odpověď:

"Někteří mi psali a ptali se, zda poselství o ospravedlnění z víry je poselstvím třetího anděla. Odpověděla jsem: , Je to skutečně třetí andělské poselství' "- RH, 1. duben 1890.

V tomto výroku máme více než jen stručnou, jasnou a určitou odpověď. Má hluboký, životně důležitý význam. Přináší několik varovných slov, moudře a vážně vyzývá každého, kdo věří v třetí andělské poselství. Věnujme tomuto výroku soustředěnou pozornost:

Ospravedlnění z víry - čtete tu - je skutečně "třetí andělské poselství". slovo "skutečně" znamená **vskutku, doopravdy, vlastně**. To znamená, že toto poselství o ospravedlnění z víry a třetí andělské poselství mají stejný záměr, cíl a důsledky. Ospravedlnění z víry je Boží způsob záchrany hříšníků. Jeho cesta přesvědčování hříšníků o jejich vině, jejich odsouzení a o jejich naprosté neschopnosti a prohře. Je to také Boží způsob jakým shazuje jejich vinu, osvobozuje je z jejich odsouzení Jeho božským zákonem a dává jim nový a správný vztah k Němu a Jeho svatému zákonu. Ospravedlnění z víry je Boží způsob, jakým přetváří slabé, hříšné, poražené muže a ženy na silné, spravedlivé a vítězné křesťany.

Pokud je pravdou, že ospravedlnění z víry je "třetím andělským poselstvím skutečně" - (doopravdy), pak také musí být pravdou i to, že pravé pochopení a přijetí třetího andělského poselství má provést pro ty a v těch, kteří je přijímají, úplné dílo ospravedlnění z víry. Tento Jeho záměr je zřejmý z těchto úvah:

1. Toto slavné trojité poselství ze Zj 14, které uvádíme výrazem "třetí andělské poselství", je označeno jako "věčné evangelium" (Zj 14,6).
2. Poselství slavnostně prohlašuje, že "přišla hodina Jeho soudu".
3. Napomíná všechny, kteří se mají setkat s Pánem při Jeho velkém soudu a mají být souzeni Jeho spravedlivým zákonem, aby se *"báli Boha a vzdali Mu čest, neboť přišla hodina Jeho soudu a klaněli se Tomu, který stvořil nebe i zemi, moře i prameny vod "* (Zj 14,7).
4. Výsledek čili ovoce tohoto varovného a napomínajícího poselství je příprava lidu, o němž se říká: *"Zde je vytrvalost svatých, kteří zachovávají přikázání Boží a víru Ježíšovu"* (Zj 14,12).

Ve všech těchto bodech vidíme skutečně ospravedlnění z víry. Toto poselství je evangelium o spasení z hříchu, odsouzení a smrti. Při soudu se lidé setkají tváří v tvář se spravedlivým zákonem, kterým mají být přezkoumání. Pro svou vinu a odsouzení jsou varováni, aby se báli Boha a uctívali Ho. Zde je zahrnuto přesvědčení o vině, pokání, vyznání a zřeknutí se hříchu. To je základ odpuštění, očistění a omluvy. Ti, co mají tuto zkušenost, okusili ve své povaze onen příjemný, krásný dar trpělivosti ve věku všeobecné podrážděnosti a prudké nálady, která ničí klid, štěstí a bezpečnost lidstva. Co jiného to je než ospravedlnění z víry?

Boží slovo říká, že *"Když jsme tedy byli ospravedlněni z víry, máme pokoj s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista."* (Ř 5,1).

Kromě toho tito věřící *"zachovávají přikázání Boží"*. Prošli onou obdivuhodnou změnou od nenávisti a přestupování Božího zákona k lásce a zachovávání Jeho spravedlivých přikázání. Jejich postavení před zákonem se změnilo. Jejich vina byla vymazána; jejich odsouzení bylo odstraněno a rozsudek smrti byl zrušen. Tím, že přijali Krista jako Spasitele, přijali Jeho spravedlnost a Jeho život.

Tuto obdivuhodnou změnu může způsobit jen milost a moc Boží, a je jen pro ty, kteří se chopí Krista jako svého Zástupce, svého Ručitele, svého Vykupitele. Proto o nich čteme, že *"zachovávají víru Ježíšovu"*. Zde je zjeveno tajemství jejich bohaté zkušenosti, té víry, kterou On zvítězil nad mocnostmi temnoty.

"Když hříšník věří, že Kristus je Jeho osobním Spasitelem, pak „podle svých neklamných zaslíbení, Bůh mu odpouští hřích a ospravedlňuje ho zdarma. Kající duše si uvědomuje, že je ospravedlněna pro Krista, protože její Zástupce a Obhájce zemřel za ni jako její rozhodčí oběť a spravedlnost." - RH, 4. listopad 1890.

Jak jsme již poukázali, nacházíme ve zkušenostech těch, co zvítězili, ve třetím andělském poselství všechny skutečnosti ospravedlnění z víry. Proto je zcela pravdivé, že ospravedlnění z víry je skutečně *"třetím andělským poselstvím"*.

Bude dobře, když tu obrátíme svou pozornost na onu skutečnost, že ospravedlnění z víry a třetí andělské poselství jsou vlastně Kristovým evangeliem. Vyplývá to zřejmě z výroku apoštola Pavla, který říká, že *"evangelium ... je to Boží moc k záchraně pro každého, kdo věří ... V něm se zjevuje Boží spravedlnost z víry vedoucí k víře"* (Ř 1,16.17).

Jsou zde zahrnuty následující skutečnosti:

1. Evangelium je projevem Boží působivé moci, vyprošťuje hříšníky z jejich hříchů a udělující jim Jeho vlastní spravedlnost.
2. Tato skutečnost platí pouze pro věřící.
3. To právě znamená být spravedlivým, čili ospravedlněným z víry.
4. A to je záměr tak poselství o ospravedlnění z víry, jakož i třetího andělského poselství.

Jaké důležité poselství tedy získáváme ze zkoumaného výroku? Jaké varování nám dává? Zřejmě toto:

Všichni, co přijímají třetí andělské poselství, měli by získat zkušenost ospravedlnění z víry. Kristus musí být zjeven v nich a skrze ně. Měly by z vlastní zkušenosti znát dílo obnovy. Měly by mít naprostou jistotu, že byly znovuzrozeni shora a že přešli ze smrti do života. Měli by vědět, že jejich hříchy byly odpuštěny, že byli vysvobozeni z odsouzení zákona a že jsou připraveni zjevit se před soudem Kristovým. Měli by z vítězné zkušenosti vědět, že se chopili a jsou drženi *"vírou Ježíšovou"* a že tato víra je zmocní zachovávat přikázání Boží.

Nepřežít tuto zkušenost znamená nepostihnout skutečný, životně důležitý výkupní význam třetího andělského poselství. Pokud věřící nezíská tuto zkušenost, zůstane mu jen teorie, věrouka, formy a úkony tohoto poselství. A to je právě ten osudný a strašný omyl. Teorie, věrouka, ba ani nejhrošlivější činnost nemohou vysvobodit z hříchu, ani připravit srdce na setkání s Bohem při soudu.

A právě před tímto nebezpečím, tj. dopustit se tohoto osudného omylu, jsme varováni. Formalismus - *"poznání a pravda vtělená v zákoně"*, bez živé zkušenosti v Kristu - je skrytou skálou, která potopila už nesčetné tisíce vyznávající Kristových následovníků. Před tímto nebezpečím jsme co nejvážněji varováni.

V tomto poselství je více než varování. Je zde také výzva - vážná výzva, abychom vstoupili do obecnství s Ježíšem Kristem, naším Pánem. Je to výzva k nejvyšším metám křesťanské zkušenosti. Je to ujištění, že pokud budeme ospravedlněni z víry, budeme mít pokoj s Bohem a budeme se moci ustavičně těšit v naději Boží slávy. Je to zaslíbení, že nebudeme zahanbeni porážkou v zápase s hříchem, protože láska Boží byla vylita do srdce skrze Ducha svatého, který nám byl dán (Ř 5,1-5).

Kéž bychom všichni náležitě dbali na varovné poselství a výzvu, jak jsme je dostali zdánlivě neobvyklým a přece dojemným způsobem při konferenci roku 1888! Jaké nejistoty bychom se zbavili! Jakému bloudění, jakým porážkám a ztrátám bychom se vyhnuli! Z jakého světla, požehnání, vítězství a pokroku bychom se mohli těšit! Díky však Tomu, který nás miluje nekonečnou láskou, že ani dnes není ještě pozdě celým srdcem odpovědět na toto napomenutí a výzvu a přijmout velké požehnání, které nám je poskytnuto.

7. Základní všeobšáhla pravda

V předchozích kapitolách jsme pojednávali o ospravedlnění z víry velkou měrou v jeho historické souvislosti. Prezentovali jsme si kdy, kde a jak Pán přivedl svůj lid k základní, důležité pravdě evangelia, aby se poselství třetího anděla, které mu bylo zjeveno takovým mimořádným způsobem, rychle a úspěšně rozneslo. Nyní se chceme nad tímto tématem zamyslet v široké souvislosti spisů Ducha prorockého.

Konference v Minneapolis byla odročena a delegáti zůstali víceméně v nejistotě a zmatku o tomto novém poselství o ospravedlnění z víry. Avšak příchod této životně důležité pravdy se všemi zmatky, nejistotou a diskusemi, které vyvolala, nebyl nijak marný. Podnítil nové přemýšlení a studium tohoto nového tématu o ospravedlnění z víry, a vedl mnohé k lepšímu, hlubšímu porozumění Spasitele jako našeho Zástupce a Ručitele. Jedním z největších požehnání, které následovalo po tomto shromáždění, bylo důkladné poučení, které poslal Bůh svému lidu prostřednictvím Ducha prorockého o našem Pánu a Spasiteli, Ježíši Kristu, jakož i o tom, jak máme vírou žít Jeho životem. Toto poučení je skutečně významné.

Dobře bude připomenout, že od doby konference v Minneapolis jsme prostřednictvím Ducha prorockého dostali tyto poučné svazky:

1. *Cesta ke Kristu* (1892),
2. *Myšlenky z hory blahoslavenství* (1896),
3. *Touha věků* (1898),
4. *Kristova podobnost* (1900),
5. *Zdravotní služba (V šlépějích Velkého Lékaře)* (1905)
6. *Skutky apoštolů* (1911).

Všichni, co tyto knihy četli, dobře vědí, že jejich středem je Kristus - Jeho vítězný život v lidském těle, Jeho rozhodčí oběť na kříži, jakož i to, jak se On teď nám, ubohým smrtelníkům, může stát moudrostí, spravedlností, posvěcením a spasením.

Kromě těchto svrchovaně duchovních knih jsme dostali několik desítek poselství prostřednictvím *Review*, které obsahují nejjasnější a nejužitečnější poučení o ospravedlnění z víry. To vše má pro církve nesmírnou cenu: jasně nám to osvětluje všechny problémy spasení.

Při důkladnějším zkoumání otázky ospravedlnění z víry ve výkladech Ducha prorockého je nutné jasně pochopit jeho záměry. Nejde o omezené cíle nebo o nepatrné důsledky. Nejde o něco, s čím člověk může nebo nemusí být seznámen. Spravedlnost z víry ve svém hlubším významu obsahuje všechny životně důležité, základní pravdy evangelia. Začíná se mravním stavem člověka při stvoření a týká se těchto bodů:

1. zákon, kterým člověk žije;
2. přestoupení zákona;
3. trest za přestoupení;
4. problém vykoupení;
5. láska Otce a Syna, která umožnila spasení;
6. spravedlnost přijetím zástupné oběti;
7. potřeba smíření;
8. vtělení;
9. Kristův bezhříšný život;
10. zástupná smrt Božího Syna;

11. pohřeb, vzkříšení a nanebevstoupení;
12. Otcovo ujištění o dokonalé zástupné oběti;
13. seslání Ducha Svatého
14. Ježíšova služba v nebeské svatyni;
15. účast hříšníka při vykoupení;
16. podstata víry, pokání, vyznání a poslušnosti;
17. význam a zkušenost znovuzrození, ospravedlnění a posvěcení;
18. dílo Ducha Svatého a působení Božího slova v životě člověka;
19. vítězství nad hříchem skrze Krista přebývajícího v nás;
20. místo skutků v životě věřícího;
21. význam modlitby při přijímání a udržování Kristovy spravedlnosti;
22. vyvrcholení a vysvobození při Spasitelově příchodu.

Všechno to je obsaženo v jediném pojmu: "Spravedlnost z víry". Pierson říká: "Malý klíč může otevřít velmi složitou zámek a těžké dveře, a tyto dveře mohou vést do velké budovy plné vzácností a krás." Tento krátký výraz "spravedlnost z víry" otevírá dveře ke všem nesmírným zásobám nedocenitelného bohatství a slávy evangelia v Kristu Ježíši, našem Pánu.

Uděláme dobře, pokud si v této souvislosti všimneme některé výroky ze spisů Ducha prorockého, které tuto vznešenou pravdu potvrzují.

- **Nese Boží pečeť:** *"Přítomné poselství - ospravedlnění z víry - je poselství od Boha; nese Boží pečeť, neboť jeho ovoce slouží k dosažení svatosti."* - RH, 3. září 1889.
- **Převzácná myšlenka:** *"Myšlenka, že Kristova spravedlnost je nám připočtena ne pro nějaké naše zásluhy, ale jako bezplatný Boží dar, je drahocenná."* - RH, 3. září 1889.
- **Nejkrásnější melodie:** *"Nejkrásnější melodie lidských úst jsou: "Ospravedlnění z víry" a "Kristova spravedlnost".* - RH, 4. duben 1895
- **Čistá, bílá perla:** *"Kristova spravedlnost jako čistá, bílá perla nemá kaz, závadu ani poskvrny. Tato spravedlnost může být naše."* - RH, 8. srpen 1899.

V nejvlastnějším slova smyslu spravedlnost z víry není jen **teorie**; je to **zkušenost**, životně významná změna, projevující se u věřícího v Krista. Vztah hříšníka k Bohu se zcela mění. Je to podstata křesťanství, protože čteme:

"Suma a podstata celé otázky křesťanské milosti a zkušenosti je obsažena ve víře v Krista, v poznání Boha a Jeho Syna, kterého poslal." "Náboženství znamená Kristus v srdci, a kde je On, člověk duchovně žije, ustavičně roste v milosti a neustále spěje k dokonalosti." - RH, 244. květen 1892.

Ztratit ze zřetele tuto obdivuhodnou, základní, všeobsáhlou pravdu znamená ztratit to, co je v plánu vykoupení podstatně důležité.

8. Smrtelné nebezpečí formalismu

Ve všech radách Ducha prorockého pojednávajících o tom, jaké velmi důležité je přijmout, zkusit a zvěstovat vzácnou pravdu o ospravedlnění z víry, nacházíme dojmavé varování před velkým nebezpečím formalismu.

Spravedlnost z víry není formalismus. Toto dvojí se diametrálně liší. Spravedlnost z víry je zkušenost a tedy skutečnost. Jde tu o úplnou změnu života. Ten, kdo vstoupil do tohoto nového života okusil hluboký zármutek, učinil upřímné a důkladné vyznání a vzdal se hříchu. Pod vlivem svého nebeského Pána se rozhodl milovat spravedlnost a nenávidět nepravost. Ospravedlněn - pro víru počítán za spravedlivého - má pokoj s Bohem. Je novým stvořením. Staré věci pominuly a všechno je nové.

Formalismus je něco zcela jiného. Vychází z hlavy a týká se bezprostředních povrchnosti, uspokojí se s náboženskou teorií. Neproniká do hloubky, pod povrch a zdání. Proto je jako sůl bez chuti. Je to náboženství bez radosti, bez lásky, protože nepřináší klid, jistotu a vítězství. Formalismus pučí a kvete v přirozeném srdci, kde má své kořeny. Je jedním z těch pozorovatelných, vše pronikajících zel, které Spasitel přišel vykořenit a vymést z lidského srdce.

Formalismus byl pro církve vždy skutečným nebezpečím. Jistý dnešní křesťanský autor poukázal na toto zákeřné nebezpečí takto:

"Povrchní evangelium je drahé lidskému srdci. Může mít tvárnost kultury a morálky nebo "bohoslužeb", svatosti a církevního pořádku nebo pravověrnosti a lidumilnosti. Tyto a podobné jevy se stávají našimi modlami a spoléhání na ně zajímá místo víry v živého Krista. Nestačí, že jsme svým vnitřním zrakem jednou uviděli Pána nebo že jsme okusili "obnovu Duchem Svatým". Je možné zapomenout, je možné odejít od Toho, který nás povolal do milosti Kristovy. Při nepatrné změně formy náboženského života je možno zcela ztratit vnitřní radost v Pánu, vědomí synovství a obecnství Ducha. Evangelium formalismu vyklíčí i na nejevangelizačnější půdě a v nejpřísnějších pavlovských církevních sborech. Sebedůkladněji jej můžete vytrhávat a plenit, přece se objeví i v nejjednodušších bohoslužbách a nejpravověrnějším učení. Nejpečlivější obrana věroučných článků a vyznání zkonstruovaných proti němu mu nezabrání ve vstupu a může být nakonec jeho dobrým přístřeším a opevněním. Nic zde neplatí, jak říká apoštol, jen trvalé nové stvoření! Boží život v duši udržuje moc Jeho Ducha stále nová, vždy vycházející od Otce a Syna. „Život, který nyní žiji v těle, žiji ve víře v Syna Božího, který si mne zamiloval a vydal sebe samého za mne "(Gal 2,20). To je skutečná pravověrnost. Síla jeho osobní víry v Krista zachovala Pavla před bludem; vůlí i rozumem zůstal věrný jedinému evangeliu. " - GG Findlay ve svém výkladu" Listu Galatským "(Expositor's Bible, str. 42,43).

Varování Ducha prorockého hovoří o mnoha fázích tohoto nebezpečí, jak je jasně naznačeno v těchto výrociích:

Formalismus kázání

"Desítky lidí kázali Slovo, i když mu sami nevěřili a nežili podle něj. Byli to lidé neobrácení, neposvěceni, nesvatí. Pokud chceme ve zkoušce obstát, musíme se učit praktické zbožnosti. Potřebujeme inspiraci z gologotského kříže. Pak nám Bůh otevře oči, abychom viděli, že nemůžeme mít naději, že pro Mistra uděláme cokoli úspěšně, pokud nebudeme spojení s Kristem. Pokud jsme skutečně Boží spolupracovníci, pak naše náboženství nebude mrtvým, vědeckým náboženstvím, ale naše srdce budou proniknuta živou mocí Ježíšova ducha. " - RH, 31. leden 1893.

"Mnozí přinášejí učené teorie o našem vyznání; jejich poselství je však jako sůl bez chuti, protože Duch svatý nepůsobí v jejich službě bez víry. Neotevřeli srdce a nepřijali Kristovu milost; nic nevědí o působení Ducha; jsou jako mouka bez kvasu, protože v celém jejich úsilí chybí působivá zásada, a proto nemohou nikoho přivést ke Kristu. **Nepřijímají Kristovu spravedlnost, neodívali se jí, její význam nepoznali a z pramene nepili.** " - RH, 29. listopad 1892.

"Potřebujeme kazatele, kteří pociťují nutnost být Božími spolupracovníky a kteří půjdou a přivedou lid k duchovnímu poznání plnosti Ježíše Krista. Potřebujeme kazatele, kteří se budou vzdělávat v opravdovém, odevzdaném obecenství s Bohem v komůrce a skrze modlitbu budou přijímat moc. Zbožnost se zvrhává na mrtvou formu a je nutné podepřít to, co umírá. " - RH, 24. květen 1892.

"Kazatel může kázat příjemně a zajímavě, a přece svou náboženskou zkušeností může být daleko od Krista. Může dosáhnout vrcholu lidské slávy a přece nikdy neokusil vnitřní dílo milosti, které mění charakter. Takový člověk je ošizen blízkostí a poznáním svatých pravd evangelia, které **zasáhly rozum, ale nepronikly do svatyně duše.** Musíme mít něco víc než jen rozumovou víru v pravdu. " - RH, 14. únor 1899.

"Kdybychom se dnes věděli zbavit chladných tradičních náhledů, které brzdí náš pokrok, viděli bychom dílo záchrany duší ve zcela odlišném světle. " - RH, 6. květen 1890.

Teorie pravdy nestačí

"Naše učení může být správně; můžeme nenávidět falešné nauky a nemusíme přijímat ty, co nejsou věrní zásadám. Můžeme neúnavně pracovat, avšak ani to ještě nepostačí. víra v teorii pravdy nestačí. **Kristovými svědky se nestanete, když budete nevěřícím předkládat tuto teorii.** " - RH, 3. únor 1891.

"Naše dílo se octlo v potížích, protože jsme se spokojili se zvěstováním chladné teorie pravdy. " - RH, 18. květen 1889.

"Jak pronikavěji by bylo zvěstováno Slovo dnes, kdybychom se méně opírali o lidské teorie a důkazy a kdybychom mnohem více dbali na Kristova naučení a praktickou zbožnost. " - RH, 7. leden 1890.

Jednosměrnost pravdy

"Pravda nemá cenu pro člověka, pokud ji **neuvede do svatyně a pokud neposvěcuje jeho duši.** Zbožnost se zvrhne, náboženství se stává citovou mělčinou, pokud pluh pravdy hluboko nepronikne úhoř srdce. " - RH, 24. květen 1892.

"Teoretické poznání pravdy je podstatně důležité. Ale samotné poznání i největší pravdy nás nezachrání; naše poznání musí být praktické ... **Pravda musí proniknout do jejich srdcí,** posvětit a očistit od vši pozemskosti a smyslnosti nejsoukromější život. Chrám duše musí být očištěn. " - RH, 24. květen 1887.

"Největším sebeklamem v Kristově době bylo, když si lidé mysleli, že spravedlnost znamená souhlas s pravdou. V celé lidské zkušenosti teoretické poznání pravdy ukázalo svou naprostou neschopnost zachránit duši. Nepřináší ovoce spravedlnosti. Horlivý ohled na to, co se nazývá teologickou pravdou, často doprovází nenávisť ke skutečné pravdě projevované v životě. Nejtemnější kapitoly dějin zatěžují záznamy zločinů, kterých se dopustili náboženští fanatici. Farizeové říkali, že jsou Abrahamovými dětmi a pyšnili se vlastnictvím Božích výroků; a přece je tyto přednosti nezachránili před sobectvím, zlobou, ziskuchtivostí a nejnižším pokrytectvím. Mysleli si, že jsou nejnábožnějšími lidmi na světě, avšak tzv. pravověrnost jim pomáhala ukřižovat Pána slávy.

Stále je zde totéž nebezpečí. Mnozí se s jistotou pokládají za křesťany jen proto, že uznávají některé teologické názory. Neuvedli však pravdu do praktického života. Nevěřili jí a nemilovali ji, proto nepřijali moc a milost, která přichází z posvěcení pravdou. Lidé mohou vyznávat, že pravdě věří; pokud však nejsou pod jejím vlivem upřímní, laskaví, trpěliví, shovívaví, nesobecky smýšlející, pravda se stává vyznavačem kletbou a jejich vlivem i kletbou světu. " - The Desire of Ages, str. 309,310.

*"Vážná skutečnost věčnosti vyžaduje od nás něco jiného, než je představivé náboženství - náboženství slov a forem - kde pravda je v předsíni, na odív, jak krásný květ; vyžaduje od nás něco víc, než jen citové náboženství, které přestává důvěřovat Bohu, když přijdou zkoušky a potíže. Svatost nespočívá ve vyznání, ale v **nesení kříže, v konání Boží vůle.** " - RH, 21. květen 1908.*

"V životě mnoha z těch, jejichž jména jsou napsána v církevních knihách, nenastala pravá změna. Pravda byla jen v předsíni. Nešlo o pravé obrácení, ani srdce nebylo zasaženo skutečným působením milosti. Jejich touha konat Boží vůli se opírá o jejich vlastní náklonnost a ne o hluboké přesvědčení Ducha Svatého. Jejich chování není v souladu s Božím zákonem. Vyznávají, že přijímají Krista za svého Spasitele, ovšem nevěří, že jim dá moc zvítězit nad vlastními hříchy. Osobně se neznají s živým Spasitelem a jejich charakter má mnoho nedostatků. " - RH, 7. červenec 1904.

*"Naši naději má ustavičně posilovat vědomí, že Kristus je naší spravedlností ... Ubohé představy některých o vznešeném charakteru a úradě Krista zúžily jejich náboženskou zkušenost a byli velkou překážkou jejich pokroku v duchovním životě. Osobní náboženství mezi námi je na nízké úrovni. Je zde mnoho formalismu, mnoho zaběhnutosti, mnoho slovního náboženství; avšak něco hlubšího a pevnějšího musí proniknout do náboženské zkušenosti ... Potřebujeme znát Boha a moc Jeho lásky, jak je zjevena v Kristu, **zkušenostním poznáním... Skrze Kristovy zásluhy, skrze Jeho spravedlnost, která je nám vírou připočtena, máme dosáhnout dokonalosti Kristova charakteru.** " - Testimony, sv. 5, str. 7442-744 (psané v r. 1890).*

Chladné zákonické náboženství - náboženství bez Krista

"Chladné, zákonické náboženství nemůže vést ke Kristu, protože je to náboženství bez lásky, bez Krista." - RH, 20. březen 1894.

*"Spásnou solí je čistá první láska, láska Ježíšova, zlato vyzkoušené v ohni. Pokud ji vynecháme z náboženské zkušenosti, jsme bez Ježíše; chybí zde světlo, sluneční svit Jeho přítomnosti. Jakou cenu má pak takové náboženství? - Zrovna takovou jako sůl, co ztratila svou chuť. Takové je **náboženství bez lásky.** Pak přichází úsilí nahradit tento nedostatek unáhlenou aktivitou, **horlivostí bez Krista.** " - RH, 9. únor 1892.*

Formální náboženství bez spásné víry

"Vznešená okázalost, formy a obřady jakkoli dojemné nevedou k dobrotě srdce a neočistí charakter. Pravá láska k Bohu je aktivní zásadou a očišťujícím prostředkem ... Židé zastávali vznešené postavení; vybudovali velké a vysoké zdi, které je měly oddělovat od pohanského světa, představovali se jako zvlášť věrný lid na výsluní Boží přízně. Kristus jim však ukázal, že jejich náboženství chybí spásná víra. " - RH, 30. duben 1895.

"Je možné být formálním, částečně věřícím, a přece být lehkovážným a ztratit věčný život. Je možné dodržovat některé biblické rady a být pokládán za křesťana, a přece zahynout pro nedostatek podstatně důležitých vlastností, které vytvářejí křesťanský charakter. " - RH, 11. leden 1887.

"Podepsat církevní vyznání nemá pro nikoho cenu, pokud srdce není skutečně změněno ... Mnozí mohou být členy církve a zdánlivě vážně pracovat, zaběhnuté plnit své povinnosti rok co rok, a přece být neobrácený. " - RH, 14. únor 1899.

"Existuje forma zbožnosti, která není ničím víc než sobectvím. Zálibu nachází ve světských radostech. Uspokojuje se s obdivováním Kristova náboženství a neví nic o jeho spásné moci. Takoví lidé berou hřích na lehkou váhu, protože neznají Ježíše. V tomto stavu berou povinnost velmi lehkovážně. " - RH, 21. květen 1908.

"Je žalostné pozorovat nevěru, která existuje v srdcích mnoha vyznávajících následovníků Božích. Máme nejvzácnější pravdy, jaké kdy byly svěřeny smrtelníkům, a víra těch, kteří je přijali, má odpovídat jejich velikosti a ceně. " - RH, 5. březen 1889.

"Všichni, co přijímají roucho svatyně a nejsou přioděni Kristovou spravedlností, objeví se v hanbě své nahoty. " - Testimony, sv. 5, str. 81.

"Pět bláznivých panen mělo lampy (to znamená jisté poznání pravdy Písma), neměli však Kristovu milost. Den co den prováděli zaběhnuté ceremonie a vnější povinnosti, byla to však bezduchá služba bez Kristovy spravedlnosti. Slunce spravedlnosti nesvítilo v jejich srdci a myslí a nemilovali pravdu, která život a povahu člověka přetváří na Kristovu podobu. Olej milosti nepronikl jejich úsilí. Jejich náboženství bylo suchou skořápkou bez pravého jádra. Pevně se drželi věroučných forem, byly však svedeny ve svém křesťanském životě, plném samospravedlnosti, a v Kristově škole se nenaučili to, co by je v praktickém životě mohlo, učinit moudrými ke spasení. " - RH, 27. březen 1894.

Nebezpečí závislosti na lidských plánech a metodách

*"Pokud jsme plni spravedlnosti - pokud se spoléháme na ceremonie a ohlížíme se na přísná pravidla, **nemůžeme konat dílo pro přítomnou dobu.** "* - RH, 6. květen 1890.

"Zachovávání vnějších forem nikdy neuspokojí onu velkou potřebu lidské duše. Samo vyznávání Krista nepřipraví člověka, aby obstál před soudem. " - RH, 25. leden 1887.

"Nezapomínejme, že čím větší je činnost a úspěch při řízení toho, co je třeba vykonat, tím větší je nebezpečí, že se budeme spoléhat na lidské plánování a metody. Bude zde sklon méně se modlit a méně věřit. " - RH, 4. červenec 1893.

"nepostřehli jsme duchovní věci. Přecenili jsme zdání a zaběhnutost a podcenili význam ctnostného obcování, pravé dobrotivosti, ušlechtilé zbožnosti a svatosti srdce. To, co mělo být první, stalo se posledním a bezvýznamným. " - RH, 27. únor 1894.

"Půst a modlitby samospravedlivého ducha jsou Bohu ohavností. Slavnostní bohoslužba, koloběh náboženských obřadů, předstíraná pokora, přinesena obět' - to vše lidem svědčí o tom, že činitelé těchto skutků se pokládají za spravedlivé. Všechno to usměřňuje pozornost na toho, kdo tato přísná pravidla dodržuje, takže lidé říkají: Tento člověk je připraven pro nebe. Všechno to je však klam. Skutky nám nezajistí vstup do nebe ... Víra Kristu dává věřícímu pravého ducha a správně pohnutky; kdo hledí na Ježíše jako Původce a Dokonavatele své víry, ten bude zjevovat hlubokou zbožnost a nebeské smýšlení. " - RH, 20. březen 1894.

"Zdá se, že mnozí se domnívají, že ke spasení stačí povrchní zbožnost; avšak formalismus, přísné dodržování náboženských úkonů, nepřinese Boží pokoj, který převyšuje všechnen lidský rozum. Tento klid nám může dát jen Ježíš. " - RH, 18. listopad 1890.

"Ti, co v Božích věcech nemají každodenní zkušenost, nebudou si počínat moudře. Mohou mít zákonické náboženství, formu pobožnosti, v církvi může být zdánlivé světlo; celá organizace s mnoha vymoženostmi může být jen dobře zaběhnutou institucí, a církve přece může být bez milosti jako pohoří Gilboe bez rosy a deště. " - RH, 31. leden 1893.

9. Významná zapomenutá pravda

Zdá se neuvěřitelné, že na takovou základní, všestrannou pravdu, jakou je připočtená spravedlnost - ospravedlnění z víry - zapomněli mnozí věřící lidé, kterým bylo svěřeno poslední nebeské poselství pro umírající svět; taková je však podle svědectví skutečnost.

"Mnozí vyznavači třetího andělského poselství ztratili ze zřetele učení o ospravedlnění z víry." - RH, 13. srpen 1889.

"Ani jeden ze sta správně nerozumí biblické pravdě této důležité zvěsti (ospravedlnění z víry), tolik potřebné pro naše přítomné i věčné blaho." - RH, 3. září 1889.

"Za posledních dvacet let nepozorován, neposvěcen vliv vedl věřící k tomu, aby se spoléhali na lidi, spojovali se s nimi a zanedbávali svého nebeského Přítele. Mnozí se odvrátili od Krista. Nevážili si Toho, který říká: Hle, já jsem s vámi po všechny dny, až do konce světa. Udělejme vše, co je v našich silách, abychom napravili minulost." - RH, 18. únor 1904.

V roce 1904 nás téměř dvacet let dělilo od doby, kdy jsme slyšeli zvěst o ospravedlnění z víry, jakož i jiná přípravná poselství, která jí roku 1888 bezprostředně předcházela. Co řeknete, drazí spolupracovníci, neměli bychom udělat vše, co je v našich silách, abychom získali to, co jsme v minulosti ztratili? Je možné, že při návratu z této slavnosti jsme ztratili Ježíše, a je nutné, abychom Ho bolestně hledali tak jako Josef a Marie na cestě domů z Jeruzaléma. Četli jsme:

"Naši kazatelé provádějí proto tak málo, že nechodí s Pánem. Vzdálený je od většiny z nich na den cesty." - Testimony, sv. 1, str. 434.

Je to záležitost každého z nás. Zastavme se a uvažujme: Je Spasitel osobním a trvalým průvodcem mého života? Nebo je vzdálen na den cesty a můj život a práce je jen **ozvěnou** Jeho dávné přítomnosti?

Toto pronikavé napomenutí od Ducha prorockého, týkající se velkého počtu adventistů, kteří ztratili ze zřetele "učení o ospravedlnění z víry", bylo napsáno roku 1889. Nikdo nemůže říct, jak velký je po tak dlouhé době počet těch, co nechápou tuto převzácnou pravdu. Víme však, že každý, kdo dnes věří poselství třetího anděla, měl by jasně rozumět učení o ospravedlnění z víry a svou zkušenost na něm pevně budovat.

Co znamená zapomenout takovou pravdu

Zapomenout na tuto převzácnou pravdu o ospravedlnění z víry znamená ztratit ze zřetele nejhlavnější záměr evangelia, co musí mít zhoubné následky na jednotlivce bez ohledu na to, jak pečlivě a vážně dbá na podstatné učení, obřady, úkony a cokoliv, co s náboženským životem souvisí. Služebnice Páně jasně varuje:

"Pokud božská moc nepronikne do zkušeností Božího lidu, pak je vystaven falešným teoriím a bludným představám; Kristus a Jeho spravedlnost se ztratí ze zkušenosti mnohých a jejich víra bude bez moci a bez života. Takoví lidé nebudou ve svém srdci každodenně cítit Boží lásku, a pokud nebudou horlivě činit pokání, budou jako Laodicejští - vyplivnutí z Božích úst." - RH, 3. září 1889.

Boží lid žalostně promarnil příležitost zkušenostně se chopit božské moci a předpovídaný výsledek byl zřejmý:

1. Zmocnili se ho falešné teorie a bludné představy.
2. Kristus a Jeho spravedlnost se ztratily ze zkušenosti mnohých.
3. Víra mnohých je bez moci a bez života.
4. Mnozí v srdci každodenně nepocítují Boží lásku.

Dále bylo řečeno, že Boží lid ztratil mnohá požehnání proto, že neusiloval o onu živou zkušenost božské moci - o ospravedlnění z víry:

"Boží lid ztratil mnoho tím, že si nezachoval prostotu pravdy, jaká je v Ježíši. Tuto prostotu vyloučil a nahradil ji ceremoniemi, zaběhnutými úkony a bezduchou činností. Pro svou pýchu a vlažnost se vyznávající lid stal Pánu urážkou. Pyšná soběstačnost a samolibá spravedlnost zamaskovala a zastřela duchovní ubohost a nahotu; před Bohem je však všechno obnažené a zjevné." - RH, 7. srpen 1894.

Tak došlo k velkému a osudnému zklamání:

*"V čem spočívá bída a nahota těch, kteří se cítí bohatí a soběstační? V tom, že jim **chybí Kristova spravedlnost**. Ve své vlastní spravedlnosti jsou jako v ohybném rouchu, a přece si myslí, že jsou oděni Kristovou spravedlností. Může být větší klam?" - RH, 7. srpen 1894.*

Lutherovy obavy o slavnou pravdu

Zdá se, že při pohledu do budoucna tísnila Lutherovu mysl obava, že učení o ospravedlnění z víry - tak drahé jeho srdci, a hnací síla reformace - se ztratí ze zřetele. Protože čteme:

*"Pokud se jednou ztratí článek o ospravedlnění, pak je všechno pravé křesťanské učení ztracené... Pak ten, kdo by se uchýlil od této, „křesťanské spravedlnosti“ musí nutně upadnout do „spravedlnosti zákona“, tj pokud ztratí Krista, musí upadnout do spoléhání na vlastní skutky." Protože **pokud zanedbáme** článek o ospravedlnění, **ztrácíme ho úplně**. Proto je svrchovaně a především důležité hlavně to, abychom tento článek učili a ustavičně opakovali." Ano, i když ho připomínáme a dobře mu rozumíme, přece není ani jeden, kdo by ho bral doopravdy nebo mu celým srdcem věřil." "Proto se obávám, aby po naší smrti toto učení nebylo škrtnuté a opět zatemněné. Protože svět bude plný strašlivé tmy a bludů dřív, než přijde poslední den." (Luther v" poznámkách k listu Galatským ", str. 136, 148, 149 a 402).*

Tak jako Bůh kdysi povolal Luthera z půlnoční tmy 16. století a vložil do jeho rukou pochodeň pravdy - "SPRAVEDLIVÝ Z VÍRY BUDE ŽIV" - tak chtěl, aby Jeho lid vždy stál na tomto základě spasení při zvěstování "přítomné pravdy" a posledního evangelia poselství v celém světě. Proto je již na čase, abychom dnes věnovali této životně důležité pravdě největší a nejsoustředěnější pozornost. Otázce, jak může být hříšník proměněn na svatého člověka, bychom měli rozumět tak, jak jsme se naučili rozumět Adamově cestě od svatosti do hříchu. Ospravedlnění z víry by nám mělo být takové jasné, jak učení o Božím zákoně, o sobotě, o Pánově příchodu a o každém jiném bodu pravdy, zjevené v Písmu. Mnozí ho však náležitě nechápou, a protože si ho ani patřičně necení a nežijí z něho, nemohou ho také ani zvěstovat. Na tento nedostatek jsme byli jasně upozorněni v roce 1889, protože čteme:

"Kazatelé nepředstavovali Krista v Jeho plnosti lidu ani ve sborech, ani v nových polích a lid nemá rozumnou víru, nebyl patřičně poučen o tom, že Kristus je jeho spasením a spravedlností." - RH, 3. září 1889.

Povinnost kazatelů zvěstovat poselství o ospravedlnění z víry

Následující odstavce dávají kazatelům a jiným evangelijním pracovníkům nejlepší a nejdůležitější radu. Jasně poukazují na smutnou skutečnost, že střed všeho, Ježíš, byl u mnohých na druhém místě, zatímco různé teorie a důkazy byly na prvním. Jaký to osudný omyl!

"Pracovníci v díle pravdy by měli zvěstovat Kristovu spravedlnost ne jako nové, ale jako převzácné světlo, které lid na jistou dobu ztratil ze zřetele. Krista máme přijmout jako svého osobního Spasitele, a On nám připočte spravedlnost Boží v Kristu. " - RH, 20. březen 1894.

"Nedovolte, aby studium různých teorií odvrátilo vaši mysl od ústředního zájmu - Kristovy spravedlnosti. Nemyslete si, že obřadnictví, zachovávaní vnějších forem vám pomůže k věčnému dědictví. Musíme neochvějně myslet na to, co děláme, protože dnes je přípravný den Páně, a proto bychom měli své srdce odevzdat Pánu, aby ho obměkčil a ovládl svým Duchem. " - RH, 5. dubna 1892.

"Při zvěstování třetího andělského poselství nesmíme zapomínat na Ježíše Krista - střed vši jistoty. Mnozí dnešní pracovníci položili Krista na druhé místo a dali přednost různým teoriím a důkazům. " - RH, 20. březen 1894.

"Tajemství Kristova vtělení, zvěst o Jeho utrpení, Jeho ukřižování, Jeho vzkříšení a Jeho nanebevstoupení odhaluje celému lidstvu nesmírnou Boží lásku. To dodává pravdě moc. " - RH, 18. červen 1895.

"Byly mi ukázány malé sbory duchovně takové vyhladovělé, že jim hrozí smrt a Pán nám říká: , Probud' se a posilni ostatky, které začaly odumírat, neboť jsem nenašel tvé skutky dostatečnými před mým Bohem'. " - RH, 4. březen 1890.

"Tolik vím: naše sbory umírají pro nedostatek učení o ospravedlnění z víry v Krista a s tím souvisejících pravd. " - Gospel Workers, str. 301.

"Hříšníkovo srdce přitahuje Kristus, ten ukřižovaný. Na kříži Golgoty zjevil Ježíš světu svou nesmírnou lásku. Takto Ho představte hladovým zástupům a světlo Jeho lásky vyvede lidi z tmy ke světlu, z přestoupení k poslušnosti a pravé svatosti. Pohled na Ježíše na kříži Golgoty probouzí svědomí a pomáhá mu znát ohavný charakter hříchu lépe než cokoli jiného. " - RH, 22. listopad 1892.

"Kristus ukřižovaný - mluvejte, modlete se a zpívejte o tom; to obměkčí a přemůže srdce. Vytvářejte formální výroky a pouhé přednášky vykonají jen málo. Ti, o záchranu kterých usilujeme, pocítí v srdcích pracovníků působení Boží lásky. Duše touží po vodě života. Nedopusťte, aby odešli žíznivé! Ukažte jim Kristovu lásku. Uveďte je k Ježíšovi a On jim dá chléb života a vodu spasení. " - RH, 2. června 1903.

Tuto kapitolu můžeme vhodně zakončit jedinečným výrokem, který výstižně shrne poselství Ducha prorockého a je klíčem k pochopení našich úvah.

"Pokud se Boží dítky Kristovou milostí stanou novými nádobami, On je naplní novým vínem. Bůh dá další světlo, najdeme staré pravdy v celé jejich souvislosti, a kamkoli pracovníci půjdou, všude zvítězí. Jako Kristovi poslové mají zkoumat Písmo, hledat pravdy zaházené odpadky bludů. Každý paprsek světla má být odražen jiným. Vše ostatní zastíní jen jediný svrchovaný zájem: KRISTUS NAŠE SPRAVEDLNOST. " - RH, zvláštní číslo, 23. prosinec 1890.

10. Jistota dokonalé obnovy

Když hříšník vkročí dveřmi víry do nového života v Ježíši Kristu, poznává, že mu bylo odpuštěno nejen přestoupení zákona, ale že mu byl umožněn i nový začátek. Kromě toho bylo v Kristu zajištěno zachování toho, co bylo obnoveno. Vstupuje na novou a vyšší rovinu života, jak nás o tom ujišťuje tento výrok:

"Musíme se spojit s Kristem. V Něm je zásobárna moci; nesmíme zůstat v tmavé, chladné, sluncem neosvícené jeskyni nevěry, jinak nepostihuje jasné paprsky Slunce spravedlnosti." - RH, 24. leden 1893.

"Musíme se povznést nad mrazivé ovzduší, ve kterém jsme dosud žili a kterým chtěl satan obklopit naše duše, a musíme vdechovat svaté ovzduší nebes." - RH, 6. květen 1890.

Celé dějiny vykoupení a obnovy jsou jasně vysvětleny v dalším výstižném výroku inspirovaného pera:

"V Kristu je pro člověka připraveno smíření a nový život. Propast způsobenou hříchem přemostil golgotský kříž.

Ježíš zaplatil úplné, dokonalé výkupné, a proto hříšníkovi může být odpuštěno a spravedlnost zákona může být potvrzena.

Všichni, co věří, že Kristus je výkupní obětí, mohou přijít a přijmout odpuštění hříchů; protože Kristovy zásluhy umožnily spojení mezi Bohem a člověkem.

Bůh mně může přijmout jako své dítě, mohu Ho pokládat za svého laskavého Otce a mohu se v Něm těšit.

Svou naději věčného života musím upnout jedině na Krista, protože On je naším Zástupcem a Ručitelem.

Přestoupili jsme Boží zákon a ze skutků Zákona nebude nikdo ospravedlněn. Největší vypětí, jaké člověk z vlastních sil může vynaložit, je zcela bezcenné před svatým a spravedlivým zákonem, který člověk přestoupil; avšak skrze víru v Krista se může dovolávat postačující spravedlnosti Syna Božího.

Kristus ve své lidské přirozenosti naplnil požadavky zákona.

Za hříšníka nesl zlořečení zákona, přinesl za něj smířcí oběť, aby každý, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.

Pravá víra si přivlastňuje Kristovu spravedlnost a hříšník s Kristem vítězí, protože se stal účastníkem božské přirozenosti; takto se božské sjednocuje s lidským.

Ten, kdo chce přijít do nebe vlastními skutky, zachováváním zákona, usiluje o nemožné.

Člověk nemůže být zachráněn bez poslušnosti, ale jeho skutky nemají být z něho; Kristus má v něm působit, chtění i činění i nad svou dobrou vůli.' " - RH, 1. červenec 1890.

Pečlivě se opět podívejme na toto poselství, které lidskému duchu odhaluje nejdůležitější skutečnosti evangelia našeho Pána a Spasitele, Ježíše Krista:

1. Hříšníkům je zaručena úplná a dokonalá obnova. Kristova oběť na kříži nám umožnila nejen **smíření** s Bohem, ale i to, aby každý hříšník, který se rozhodne tuto oběť přijmout, mohl opět dosáhnout Adamův vznešený stav před pádem do hříchu.
2. Velkou propast způsobenou hříchem a odlučující nás od Boha a nebe přemostil golgotský kříž. Jaký to důvod k chvále a úctě!

3. Velký problém odpuštění hříšníku a současně potvrzení svatého Božího zákona byl rozřešen. Kristus se stal naším Zástupcem. Postavil se na naše místo a tím nás vykoupil z odsouzení k smrti.
4. Svou smířící obětí Kristus zahájil nové obecenství mezi Bohem a ubohým, hříšným, ztraceným člověkem, takže nyní můžeme přicházet k Němu a přijímat odpuštění, očištění a záchranu od všech hříchů.
5. Protože Kristus jediný se stal naším Zástupcem a Ručitelem, všechny naše naděje se soustřeďují v Něm. Není jiného jména ani jiné cesty.
6. Protože člověk přestoupil zákon, nikdo nemůže být ospravedlněn ze skutků zákona. Vírou v Krista se však člověk může spolehnout na Jeho spravedlnost jako na dokonalou jistotu.
7. Pokud si vírou přivlastňujeme Kristovu spravedlnost, vítězíme s Kristem a stáváme se účastníky božské přirozenosti.
8. Pokud chceme věčný život dosáhnout skutky zákona, usilujeme o nemožné.
9. Ačkoliv bez poslušnosti nemůžeme být zachráněni, tato poslušnost nemůže být naší. Musí to být Kristova poslušnost, působící v nás chtění i činění i nad svou dobrou vůli.

Připočtena a udělena spravedlnost

Spravedlnost z víry v celém jejím významu můžeme definovat takto:

*"Spravedlnost, kterou jsme **ospravedlněni**, je nám **připočítána**. Spravedlnost, kterou jsme **posvěceni**, je nám **udělena**. První nám **umožňuje** vstup do nebe, druhá nás **pro nebe uzpůsobuje**." - RH, 4. červen 1895.*

Připočtena spravedlnost, kterou je člověk ospravedlněn z víry, je základem, na němž spočívá udělena spravedlnost, která posvěcuje životní jednání a připravuje "nás pro nebe". Na otázku, jak tyto živé zásady působí, lze uvést tuto odpověď:

"Kristus se stal naší obětí a zárukou. Stal se hříchem za nás, abychom se my mohli stát spravedlností Boží v Něm. Skrze víru v Jeho jméno nám uděluje svou spravedlnost a stává se živou zásadou v našem životě." - RH, 12. červenec 1892.

*"Žádné pokání není pravé, které nepůsobí změnu. Kristova spravedlnost není roucho na přikrytí nevyznaného a dále páchaného hříchu; **je to zásada života, která mění** povahu a ovládá jednání. Svatost je úplné odevzdání se Bohu; je to naprosté podřízení srdce a života nebeským zásadám." - The Desire of Ages, str. 555.*

"Kristus nám připočítává svou bezhříšnou povahu a představuje nás Otcí ve své vlastní čistotě. Mnozí se domnívají, že není možné uniknout moci hříchu; my však máme zaslíbení, že můžeme být naplněni vsí plností Boží. Svůj cíl vidíme příliš nízko. Je mnohem vyšší." - RH, 12. červenec 1892.

"Ježíš je náš Velekněz v nebi. A co dělá? Přimlouvá se a smiřuje svůj lid, který v Něho věří. Pro Jeho připočtenou spravedlnost Bůh přijímá věřící jako ty, kteří světu zjevují, že se přiznávají k Bohu, že uznávají všechna Jeho přikázání." - RH, 22: srpen 1893.

"Kristovo náboženství je **obnovující vliv, který mění celou bytost**, zvedá člověka nad každou ponižující zločinnost a povznáší jeho myšlenky a touhy k Bohu a k nebesům. Spojený s Věčným, člověk se stává účastníkem božské přirozenosti. Neovlivňují ho úskoky špatného, protože je oděn **pancířem Kristovy spravedlnosti**. " - Counsels to Teachers, str. 51,52.

"Když se duše odevzdá Kristu, nová moc se zmocňuje nového srdce, nastává změna, ke které člověk sám nikdy nedospěje. Je to nadpřirozené dílo, které do lidského života vnáší nadpřirozený prvek. Kristu předána duše se stává Jeho pevností, kterou udržuje v odbojného světě a chce, aby kromě Něho žádnou jinou autoritu neuznávala za svrchovanou. Duše takto ovládaná nebeskými silami je odolná proti satanovým útokům. Pokud se nedáme vést Kristem, ovládne nás ten starý nepřítel. Nevyhnutelně musíme být pod kontrolou jedné ze dvou velkých duchovních mocností, které zápasí o prvenství ve světě

Pod nadvládu tmy se dostaneme i tehdy, když se dobrovolně nerozhodneme sloužit království temnoty. Stačí, když se nerozhodneme pro království světla. Pokud nespolupracujeme s nebeskými silami, satan se zmocní našeho srdce a udělá si z něj trvalý příbytek. Jedinou obranou proti zlu je Kristovo přebývání v srdci skrze víru v Jeho spravedlnost. Nebudeme-li živě spojeni s Bohem, nikdy neodoláme nesvatým vlivům sebelásky, samolibosti a hříšným pokušením. Můžeme se zbavit mnoha špatných zvyků, načas můžeme přerušit společenství se satanem; avšak bez živého spojení s Pánem a bez ustavičně obnovované odevzdanosti Bohu budeme přemoženi. Bez osobního poznání se s Kristem a ustavičného obecnství s Ním nás ovládne nepřítel a nakonec se budeme řídit jeho vůlí. " - The Desire of Ages, str. 323, 324.

Vnější důkaz vnitřní spravedlnosti

"Vnitřní spravedlnost je dosvědčená vnější spravedlností. Kdo je uvnitř spravedlivý, ten nemá tvrdé srdce a není bez soucitu ale den co den dorůstá Kristovy postavy a ustavičně sílí. Ten, koho posvěcuje pravda, půjde disciplinovaně v Kristových šlépějích, dokud se milost nepromění na slávu. " - RH, 4. červen 1895

"Pokud přijímáme Krista, milá slova budou vhodným důkazem, že jsme na cestě života, že Kristus je naše cesta a že jdeme správnou cestou vedoucí do nebe." - RH, 4. listopad 1890.

"Pokud jsme přioděni Kristovou spravedlností, **nebudeme mít zálibu v hříchu**, protože Kristus bude působit v nás. Můžeme se dopustit chyb, budeme však nenávidět hřích, který způsobil utrpení Božího Syna. " - RH, 18. březen 1890.

"Pokud je Kristus v srdci, bude tak obměkčeno a přemoženo láskou k Bohu, že v něm již nebudou rozpory, vyhledávání chyb a napětí. Kristovo náboženství v srdci Jeho následovníka mu pomůže úplně zvítězit nad těmi vášněmi, které ho chtějí zotročit. " - Testimony, sv. 4, str. 610.

"Pokud je člověk obrácen k Bohu, získává **nový mravní cit**; miluje to, co miluje Bůh, protože jeho život je spojen s Kristovým životem zlatým poutem nezměnitelných zaslíbení. Jeho srdce touží po Bohu. Jeho prosbou je: , Otevři oči mé, abych viděl divy z Tvého zákona. ' V tomto nezměnitelném pravidle vidí Spasitelův charakter a ví, že i když zhřešil, nemůže být zachráněn ve svých hříších, ale **od** svých hříchů, protože Ježíš je Beránek Boží, který snímá hřích světa. " - RH, 12. červen 1892.

Je tedy jasné, že "člověk nemůže být spasen bez poslušnosti, avšak jeho skutky nepocházejí z něho; **Kristus má působit v něm** chtění i činění i nad svou dobrou vůlí ". Kristus se stává nejen původcem, ale i dokonavatelem naší víry.

"Čím více se blížíme ke konci času, tím mocnější proud zla bude strhávat do záhuby. Bezpeční můžeme být jen tehdy, když se pevně uchopíme Ježíšovy ruky, a ustavičně budeme hledět na Původce a Dokonavatele naší víry. On je naším osvědčeným pomocníkem. " - RH, 7. říjen 1890.

Neposkvrněné roucho spravedlnosti

Ačkoliv je Kristova spravedlnost svobodně nabídnuta a zaručuje hříšníkovi úplnou a dokonalou obnovu, přece čteme, že někteří **"nepřijímají** Kristovu spravedlnost; neoděli se jí, její význam neznali a z pramene nepili. "Jak je možné, že tento největší z darů lidé nepřijímají, když -

"Jen ti, co jsou oděni rouchem jeho spravedlnosti, budou moci snést slávu Jeho přítomnosti, až se zjeví, v moci a velké slávě'?" - RH, 9. červenec 1908.

"V den své korunovace neuzná Kristus za svého nikoho s jakoukoli poskvrnou, vráskou nebo nečistotou. Své věrné však odmění korunou nesmrtelné slávy. Všichni, co odmítli jeho vládu, uvidí Ho v zástupu vykoupených, kde každý má znamení: PÁN JE NAŠE SPRAVEDLNOST. " - RH, 24. listopad 1904.

11. Osobní zkušenost

Při uvažování o začátku osobní zkušenosti ospravedlnění z víry nám pomůže přímá otázka a určitá odpověď týkající se této zkušenosti.

"Co je to ospravedlnění z víry? Je to Boží dílo, které ponizuje slávu člověka do prachu a koná pro člověka to, co sám z vlastních sil nemůže pro sebe udělat. Když lidé vidí svou vlastní nicotu, jsou připraveni přiodít se Kristovou spravedlností." - RH, 19. září 1902.

Tato zkušenost ospravedlnění nebo přičtené spravedlnosti je osobní záležitostí jednotlivé duše s Bohem. Nelze ji získat zástupně. K této zkušenosti vedou jen jedny dveře:

Dveře víry

"Věra je Bohem uznaným předpokladem odpuštění zaslíbeného hříšníkům; avšak ne proto, že by věra sama byla nějakou ctností, zasluhující spasení, ale proto, že věra se může chopit Kristových zásluh, které jsou lékem připraveným proti hříchu." - RH, 4. listopad 1890.

"Pokud jsme přioděni Kristovou spravedlností, nebudeme mít zálibu v hříchu, protože Kristus bude působit v nás ... Dveře byly otevřeny a nikdo je nemůže zavřít, a to ani nejvyšší ani nejnižší mocností; jen ty sám můžeš zavřít dveře svého srdce a zamezit vstup Pánu." - RH, 18. březen 1890.

Vedle těchto **dveří** víry nepřítel každé spravedlnosti postavil jiné dveře, širší, s nápadnějším vchodem:

Dveře skutků

Mnoho poutníků do nebeského Kanaánu vchází těmito dveřmi nevědomky na cestu, která končí v záhubě, a dříve či později poznávají, že krásné roucho samospravedlnosti je vlastně "ohyzných rouchem", zcela nevhodným pro přítomnost Krále. O této třídě čteme:

"Mnozí se nedostanou na správnou cestu, protože si myslí, že do nebe se musí vyšplhat, že musí něco vykonat, aby si zasloužili Boží přízeň. Chtějí se polepšit svým bezmocným úsilím. Nikdy to však nemohou dosáhnout. Kristus připravil cestu svou obětí za nás tím, že žil jako náš příklad a že se stal naším Veleknězem. On říká: 'Já jsem cesta, pravda i život.' Kdybychom se nějakým vlastním úsilím mohli dostat co jen o jediný stupeň výše, Kristova slova by nebyly pravdou." - RH, 4. listopad 1890.

"Zdá se, že mnozí se domnívají, že sami musí provést nějaké velké dílo dřív, než přijdou ke Kristu a přijmou spasení. Myslí si, že Ježíš přijde jen na konec jejich zápasu a pomůže jim tím, že posledním dotykem dokoná jejich životní dílo. Nevědí pochopit, že Kristus je dokonalý Spasitel a může zachránit do krajnosti všechny, co skrze Něho přicházejí k Bohu. Ztrácejí ze zřetele skutečnost, že Kristus sám je, cestou, pravdou i životem." - RH, 5. březen 1889.

Kéž nám všem Pán pomůže vstoupit pravými dveřmi a naplní nás Kristovou spravedlností! V každé duši musí být dokonalé "dílo Boží ponížením slávy člověka do prachu a jednáním pro člověka toho, co sám z vlastních sil nemůže pro sebe vykonat".

Poznání vlastní bezmocnosti

Nejprve si však hned na začátku této zkušenosti musí člověk uvědomit svou beznadějnou situaci a k tomu pomáhá "Kristova milost".

"Bez Kristovy milosti je hříšník v beznadějně situaci; nic se pro něj nedá udělat; avšak Boží milostí dostává člověk nadpřirozenou moc, která působí v jeho mysli, srdci i povaze. Udělením Kristovy milosti vidí člověk hřích v jeho ohybné přirozenosti a konečně ho vypudí z chrámu své duše. Z milosti se dostáváme do obecenství s Kristem, abychom s Ním měli společenství v díle spasení." - RH, 4. listopad 1890.

"Bez Kristovy milosti je hříšník v beznadějně situaci; nic se pro něj nedá udělat." To znamená, že hříšník se nemůže očistit sám. Nemůže mu pomoci ani jiný hříšník. Zákon, který přestoupil nemůže odpustit ani přehlédnout jeho hřích; a nic na tomto světě ho nemůže vysvobodit. *Avšak "Boží milostí dostává člověk nadpřirozenou moc, která působí v mysli, srdci i povaze"*. Jaké jasné a ujišťující je toto slovo pro hříšníka! Nesmírná Boží milost a slitování udělali vše, aby se beznadějnému hříšníkovi dostalo "nadpřirozené moci".

Co je to však ta "nadpřirozená moc"? Je to moc, která převyšuje všechny lidské možnosti. Přesahuje všechno, čeho se člověk v tomto světě může chopit. Je to ona "veškerá moc na nebi a na zemi", o které Kristus řekl, že Mu byla dána - ona nadpřirozená moc, kterou konal všechny zázraky, když byl na zemi.

O této "nadpřirozené moci" stojí za povšimnutí výrok dr. Philipa Schaff: *"Všechny Jeho (Kristovy) zázraky jsou jen přirozeným projevem Jeho osoby, a proto byly provedeny tak snadno, jak si provádíme svou obyčejnou denní práci... Pamatujme: nadpřirozený a zázračný prvek v Kristu nebyl nějaký propůjčen dar nebo náhodný projev ... Vnitřní ctnost přebývala v Ném a vycházela z něho, takže i okraj Jeho roucha uzdravoval na dotek víry, který je pojivem mezi Ním a duší."* - The Person of Christ, str. 76,77.

Tatáž nadpřirozená moc, kterou Kristus uděluje člověku, **působí** v mysli, srdci i povaze.

Nyní si všimněme obdivuhodné výsledky, o kterých svědčí další citát Ducha prorockého:

"Udělením Kristovy milosti vidí člověk hřích v jeho ohybné přirozenosti a konečně ho vypudí z chrámu své duše. Z milosti se dostáváme do obecenství s Kristem, abychom s Ním měli společenství v díle spasení." Vidíme tedy, že "nadpřirozená moc" udělena člověku z Kristovy milosti působí v jeho mysli a srdci, zjevuje mu ohavnou podstatu hříchu a vede ho k rozhodnutí, aby tuto strašlivou moc vypudil z chrámu své duše.

Souhlas a rozhodnutí hříšníka

Toto obdivuhodné dílo Kristovy nadpřirozené moci v srdci člověka se neděje bez hříšníkova souhlasu a rozhodnutí. Všimněme si výrok:

"Víra je Bohem uznávaný předpoklad odpuštění zaslíbeného hříšníkům; avšak ne proto, že by víra sama byla nějakou ctností zasluhující spasení, ale proto, že víra se může chopit Kristových zásluh, které jsou lékem připraveným proti hříchu. Víra může představit Kristovu dokonalou poslušnost namísto hříšníka přestoupení a poskvrny. Pokud hříšník věří, že Kristus je jeho osobní Spasitel, pak podle svých neklamných zaslíbení Bůh odpouští jeho hřích a zdarma ho ospravedlňuje. Kající duše si uvědomuje, že ospravedlnění přichází proto, že Kristus, její Zástupce a Ručitel zemřel za ni, stal se jí smířením a spravedlností." - RH, 4. listopad 1890.

V tuto velkou změnu, při které se z hříšníků stávají světci, smíme jen věřit. Musíme však pamatovat, že naše víra není ctností, "zasluhující spásení". To znamená: ani víra sama, ani její uplatnění nejsou záslužné výkony. Záslužnost je pouze a jedině v Kristu. **On** je lékem, připraveným proti hříchu. Víra je natažená ruka, kterou porušený, bezmocný a ztracený hříšník přijímá lék. *"Véra může předložit Kristovu dokonalou poslušnost namísto hříšníkova přestoupení a poskvrn."* To je skutečně úchvatná myšlenka! Je to ona zázračná věda o vykoupení, ze které se svatí budou těšit po celou věčnost. A přece je tak prostá a jednoduchá, že i nejslabší a nejnehodnější člověk může plně okusit její dosah a význam.

Působení živé víry

Vstup dveřmi víry do plnosti přičtené a udělené spravedlnosti znamená více než pouhý rozumový souhlas s tím, co bylo připraveno. Jde o "živou víru, která působí skrze lásku a očišťuje duši". Abychom prošli touto branou, musíme splnit některé požadavky:

1. Musíme skoncovat s každým vědomým hříchem a nezanedbávat zřejmou povinnost.

"I když Bůh zůstává spravedlivý a přece skrze Kristovy zásluhy ospravedlňuje hříšníka, nikdo se nemůže přiodít rouchem Kristovy spravedlnosti a přitom se dopouštět vědomých hříchů nebo zanedbávat zřejmé povinnosti. Dříve, než dojde k omluvě, Bůh žádá úplnou odevzdanost srdce, a aby člověk mohl být trvale ospravedlněn, musí ustavičně poslouchat aktivní, živou vírou, která působí skrze lásku a očišťuje duši. " - RH, 4. listopad 1890.

2. Ochota zaplatit cenu - vzdát se všeho

"Kristova spravedlnost jako čistá, bílá perla nemá kazu, závady ani poskvrny. Tato spravedlnost může být naše. Onou perlou velké ceny je spásení se svými krví vykoupenými, neocenitelnými poklady. Lze ji hledat a najít ... V podobenství se říká, že obchodník prodal všechno, aby získal jedinou perlu velké ceny. Je to překrásné zobrazení těch, co si pravdu tak vysoko cení, že se vzdávají všeho, aby ji mohli získat. " - RH, 8. srpen 1899.

3. Úplné zřeknutí se nesprávných návyků

"Někteří hledají, ustavičně hledají onu vzácnou perlu. Nezříkají se však zcela svých nesprávných návyků. Neumírají, aby v nich mohl žít Kristus. Proto nenacházejí onu převážnou perlu. " - RH, 8. srpen 1899.

4. Předání vůle do Boží služby

"Pán nechce zmařit sílu člověka, ale chce, aby pod Jeho vedením měla blahodárny význam. Bůh nechce zničit naši vůli, protože jejím prostřednictvím můžeme podle Boží vůle provést užitečné dílo doma i v cizině. " - RH, 1. listopad 1892.

Jak upřímně a opravdově bychom měli pamatovat na toto jasné rozlišení, abychom mohli z vlastní zkušenosti znát přičtenou a udělenou spravedlnost a abychom byli ospravedlněni k posvěcení skrze víru v Krista! Jak hluboko a pronikavě bychom si měli uvědomit své beznadějně postavení, ve kterém sami pro sebe nemůžeme nic provést! Vyprostit nás může jen Boží milost. Jak bychom se měli těšit z té velké pravdy, že Boží milost nám může udělit nadpřirozenou moc! Plně bychom měli přijmout jistotu, že hřích se vší svou ohavností může být vyloučen z chrámu duše. Měli bychom si uvědomit, že náš podíl v této velké události je rozhodnout se přijmout ji vírou, když jsme splnili podmínky. Každodenně bychom měli pokorně prosit před trůnem milosti o Kristovy zásluhy a dokonalou poslušnost namísto svých přestoupení a hříchů. Přitom bychom měli věřit a uvědomit si, že jsme ospravedlněni skrze Krista, svého Zástupce a Ručitele, protože On zemřel za nás, stal se naším smířením a spravedlností.

Pokud se celým srdcem přidržujeme tohoto napomenutí, Bůh se postará o ovoce v našem životě; a pak "ospravedlnění z víry máme pokoj s Bohem" (Řím 5,1). Zakoušíme radost a spasení a den co den budeme **poznávat skutečnost** vítězství, které přemáhá svět, a kterým je naše víra.

Neodpočíňme si, dokud zcela nevejdeme dveřmi víry do požehnané zkušenosti odpuštění, ospravedlnění, spravedlnosti a pokoje v Kristu.

DODATEK

DUCHOVNÍ PERLY

(Několik důležitých citátů, neuvedených v předchozích kapitolách)

Kristus - zdroj každé pravé pohnutky

Bůh zjevuje Krista: *"Bůh zjevuje hříšníkovi Krista, a když ten vidí čistotu Božího Syna, pak již není nepoučen o povaze hříchu. Vírou v Kristovo dílo a moc vzniká v srdci nepřátelství proti hříchu a satanovi. Toho, komu Bůh odpouští, vede nejprve k pokání."* - RH, 1. duben 1890.

Kristus přitahuje hříšníka k sobě

"Kristus přitahuje hříšníka svou láskou, zjevenou na kříži, a to obměkčí srdce, dojmá mysl a v duši probouzí pokoru a pokání." - RH, 1. duben 1890.

"Kristus ustavičně přitahuje lidi k sobě, zatímco satan se usilovně snaží všemožnými svody odvádět je od Vykupitele." - RH, 1. duben 1890.

"Když Kristus obrátí jejich pozornost na svůj kříž, kde uvidí Toho, jehož svými hříchy probodli, přikázání zasahuje jejich svědomí. Poznávají bezbožnost vlastního života a hluboko v duši usazen hřích. Začínají poznávat Kristovu spravedlnost a volat: , Co je hřích, že si vykoupení hříšníka vyžaduje tak velkou obět? Byla nutná všechna ta láska, všechno to utrpení a ponížení, abychom nebyli ztraceni, ale směli žít věčně? ' " - Steps to Christ, str. 31.

Kristus vede k pokání: *"Pokání je právě tak Kristův dar jako odpuštění a nenajdeme ho v srdci, v němž Kristus nepracoval. Bez Kristova ducha nemůžeme činit pokání a mít probuzené svědomí, tak jako bez Krista nemůžeme získat odpuštění."* - RH, 1. duben 1890.

Kristus - zdroj moci: *"Kristus je zdroj každé pravé pohnutky. Jen On může vzbudit v přirozeném srdci nepřátelství vůči hříchu. On je zdrojem záchranné moci. Bez Kristovy milosti nemůže nikdo činit pokání."* - RH, 1. duben 1890.

Kristus - ztělesnění spravedlnosti: *"V Kristu je ztělesněná Boží spravedlnost. Pokud přijímáme Jeho, přijímáme spravedlnost."* - Thoughts from the Mount of Blessing, str. 34.

Kristus - nebeský kupec: *"Ježíš jde od dveří ke dveřím, stojí před chrámem každé duše a volá: , Hle, stojím u dveří a thuču! Jako nebeský kupec otevírá svou pokladnu a volá: , Kup si ode mě ohněm přepáleného zlata, abys zbohatl, bílé roucho, aby ses oděl, že by se neukazovala hanba tvé nahoty'. Zlato, které nabízí, je bez příměsí, vzácnější než zlato ofirské, protože je to víra a láska. Nabízené bílé roucho je Jeho spravedlnost; a oční mast je olej Jeho milosti, který slepému ve tmě žijícímu člověku propůjčuje duchovní zrak, aby postřehl skutky Ducha Božího a znal nepřítelova Ducha. Tento nebeský Kupec, majitel duchovního bohatství, říká: , Otevřete dveře a kupujte ode mne. Já, váš Vykupitel, vám radím, abyste kupovali ode mne.' " - RH, 7. srpen 1894.*

Kořen spravedlnosti:

"Spravedlnost má svůj kořen v zbožnosti. Nikdo nemůže před svými blízkými žít čistým, plným životem, pokud není jeho život skrytý s Kristem v Bohu. Čím aktivnější je život mezi lidmi, tím těsněji musí být srdce spojeno s nebem." - Ministry of Healing, str. 136.

"Spravedlnost má svůj kořen v zbožnosti. Nikdo nemůže být spravedlivým, zatímco nevěří v Boha a neudrží s Ním živé spojení. Tak jako polní květiny koření v půdě a musí přijímat vzduch, rosu, déšť a sluneční paprsky, tak musíme přijímat od Boha to, co udržuje duševní život. Jen účastí na jeho přirozenosti přijímáme moc poslouchat Jeho příkázání. Nikdo, ať už vysoce nebo nízko postavený, zkušený či nezkušený, nemůže před svými blízkými žít čistým, plným životem, pokud jeho život není skrytý s Kristem v Bohu. Čím aktivnější je život mezi lidmi, tím těsněji musí být srdce spojeno s Bohem." - Testimonies, sv. 7, str. 194.

Vnější projevy vnitřního působení milosti: *"Tím, že člověk potřebuje božskou pomoc, nijak se neznehodnocuje lidské úsilí. Od člověka se žádá víra, protože víra působí skrze lásku a očišťuje duši ... On každému určil dílo; a každý skutečný pracovník šíří světlo ve světě, protože je spojen s Bohem, Kristem a nebeskými anděly v tom velkém díle záchrany ztracených. Obecenství s Pánem mu pomáhá stále moudřeji konat skutky Boží. Pokud člověk veřejně koná to, co Boží milost působí v jeho nitru, stává se skutečně duchovním velikánem." - RH, 1. listopad 1892.*

Lék proti formalismu: *"Spravedlnost, o níž mluvil Kristus, znamená usměrnění srdce a života zjevenou Boží vůlí. Hříšní lidé se mohou stát spravedlivými pouze vírou v Boha a stále živým spojením s Ním. Potom pravá zbožnost pozvedne myšlenky a zušlechťí život. Vnější náboženské formy odpovídají vnitřní jistotě křesťana. Pak ani bohoslužební ceremoniál není bezvýznamným obřadnictvím jako u farizeů." - The Desire of Ages, str. 310.*

Nadlidská moc: *"Pokud chceme zvítězit nad každým úkladem nepřítele, musíme se chopit moci, která je mimo nás a nad námi. Musíme udržovat neustálé spojení s Kristem, který může každé věřící a pokorné duši udělit moc k vítězství." - RH, 9. červenec 1908.*

Onou mocí je Kristus: *"Věra uchopuje Kristovy zásluhy." - RH, 1. listopad 1892.*

Povzbuzení malomyslným: *"Všichni, co si uvědomují hloubku své duchovní ubohosti a cítí, že v nich není nic dobré, mohou najít spravedlnost a sílu v pohledu na Ježíše ... Vyzývá nás, abychom vyměnili svou ubohost za bohatství Jeho milosti ... Ať je jakákoliv vaše minulost a jakkoliv znechucující jsou přítomné okolnosti, pokud přijdete k Ježíši takoví, jací jste, slabí, bezmocní a zoufalí, náš soucitný Spasitel vás přivítá s otevřenou náručí, obejmě vás ramenem lásky a přioděje rouchem spravedlnosti." - Thoughts from the Mount of Blessing, str. 21.*

Podřízení světských zájmů: *"Pokud lidé mají přijmout pozvání na hostinu evangelia, musí podřít své zájmy jednomu záměru: musí přijmout Krista a Jeho spravedlnost. Bůh dal všechno pro člověka a žádá ho, aby službě Jemu dal přednost před veškerými přizemními a sobeckými zájmy. Rozdělené srdce nemůže přijmout. Srdce v zajetí pozemských zájmů nelze odevzdat Bohu." - Christ's Object Lessons, str. 223.*

Časové studium

Zprostředkující Kristovo dílo: *"Zprostředkující Kristovo dílo, ono velké a svaté tajemství vykoupění, nestuduje a nechápe lid, který tvrdí, že má více světla než kdokoli jiný na zemi. Kdyby byl Ježíš na zemi osobně, obrátil by se k velkému počtu těch, co tvrdí, že věří přítomné pravdě, a řekl by jim to, co řekl farizeům: Bloudíte, protože neznáte Písmo ani Boží moc." - RH, 4. únor 1890.*

Plán spasení: *"Čím více se blíží konec času, ... tím více bychom měli studovat plán spasení, abychom jasně rozuměli, jak vysoko si Bůh cenil záchranu člověka." - RH, 7. říjen 1890.*

Víra: *"Do pokladny našeho poznání se mají dostat staré a přece nové pravdy. Nerozumíme a nevěříme, jak bychom měli. Kristus dal mnohá zaslíbení o tom, že své církvi pošle Ducha, a přece jak málo si tato zaslíbení vážíme! Nejsme vyzýváni k tomu, abychom Boha uctívali a sloužili Mu prostředky z předchozích let. Bůh dnes vyžaduje vyšší službu než kdykoliv předtím. Chce, abychom použili nebeské dary. Přivedl nás do situace, kde potřebujeme něco lepšího a vyššího, než jsme potřebovali předtím." - RH, 25. únor 1890.*

BOŽÍ ZÁKON A SPRAVEDLNOST Z VÍRY

Zákon zrcadlem: *"Když hříšník v Božích přikázáních poznává Kristovu spravedlnost, volá: Je dokonalý zákon Hospodinův a občerstvuje duši. Když bylo hříšníkovi odpuštěno jeho přestoupení skrze Kristovy zásluhy, když je přioděn Kristovou spravedlností skrze Kristovy zásluhy, když je přioděn Kristovou spravedlností skrze víru v Něho, volá se žalmistou: , Jak sladké jsou Tvé řeči mým dásním a nad med mým ústům! Jsou více žádoucí jako zlato, jak mnoho zlata ryzího; sladší jak med, jak med z plástu.' To je obrácení." - RH, 21. červen 1892.*

Zákon žádá spravedlnost

"Zákon požaduje spravedlnost a tu hříšník dluží zákonu; nemůže ji však dosáhnout." - RH, 4. listopad 1890.

"Pokud charakter nebude v souladu s Božím zákonem, pak při všem hlasitém vyznávání rtů budou vyznavači přinášet špatné ovoce." - RH, 7. květen 1901.

Jediná možnost, jak splnit požadavky zákona

"Jen lidským úsilím člověk nemůže splnit požadavky Božího zákona. Všechny jeho oběti a skutky jsou poskvřeny hříchem. Lék máme v Spasiteli, který může člověku dát své zásluhy a učinit ho spoluúčastníkem velkého díla spasení. Kristus je spravedlností, posvěcením a vykoupením pro ty, co věří v Něho a následují Ho. " - RH, 4. únor 1890.

"Svou dokonalou poslušností umožnil každému člověku zachovávat Boží přikázání. Pokud se podřídíme Kristu, srdce bude spojeno s Jeho srdcem, vůle bude souhlasit s Jeho vůlí, mysl se sjednotí s Jeho myslí a myšlení usměrní On; žijeme Jeho životem. Takový význam má roucho Jeho spravedlnosti. Když se pak Pán dívá na nás, nevidí už roucho z fíkového listí ani nahotu a hříšnou porušenost, ale své vlastní roucho spravedlnosti, kterým je dokonalá poslušnost Božímu zákonu. " - Christ's Object Lessons, str. 312.

"Jediná cesta, po které může hříšník dojít spravedlnosti, je cesta víry. Vírou může přinést Bohu Kristovy zásluhy a Bůh mu přičte zásluhy svého Syna. Kristovu spravedlnost přijímá namísto lidské mdloby a vítá, odpouští a ospravedlňuje pokornou a věřící duši, pokládá ji za spravedlivou a miluje ji, jak miluje svého Syna. Takto je víra přičtena za spravedlnost, a omilostněna duše ustavičně přijímá novou milost a kráčí stále k plnějšímu světlu. Radostně může říci: , Spasil nás ne pro skutky spravedlnosti, které jsme konali, ale podle svého milosrdenství, (a to) koupelí znovuzrození a obnovením skrze Ducha svatého, jehož vylil na nás hojně skrze Ježíše Krista našeho Spasitele, aby ospravedlnění Jeho milostí, měli jsme podíl na věčném životě podle (své) naděje. ' " - RH, 4. listopad 1890.

"Kristus neobětoval svůj život proto, aby zrušil Boží zákon a snížil mravní pravidlo, ale proto, aby potvrdil spravedlnost a člověku dal novou možnost. Bez Kristovy moci nikdo nezachovává Boží přikázání. On sám na sobě nesl hříchy celého lidstva a svou spravedlnost připočítává každému věřícímu. " - RH, 7. květen 1901.

"Zákon nemá moc přestupníku odpustit, ukazuje mu však Ježíše Krista, který říká: , Beru na sebe tvé hříchy a ponesu je sám, pokud mě přijmeš za svého Zástupce a Ručitele. Zůstaň mi věrný a moje spravedlnost ti bude přičtena. " - RH, 7. květen 1901.

"Kristova smrt je nezvratným důkazem lásky k člověku. Trest zákona připadl na Toho, který byl roven Bohu, a člověk mohl svobodně přijmout Kristovu spravedlnost a životem pokání a pokory zvítězit, jako Syn Boží zvítězil nad satanem. Takto Bůh zůstává spravedlivý, a přece ospravedlňuje všechny věřící v Ježíši Kristu. " - The Great Controversy, str. 502, 503.

Boží záměr při zvěstování zákona

"Pokud chceme mít ducha a moc třetího andělského poselství, pak musíme současně zvěstovat zákon i evangelium, protože to patří k sobě." - RH, 3. září 1889.

"Mnoho kázání o požadavcích zákona zaznělo bez Krista a tento nedostatek způsobil, že pravda nevedla duše k obrácení." - RH, 3. únor 1891.

"Při zvěstování závažných požadavků zákona mnozí zapomněli na nesmírnou Kristovu lásku. Ti, co mají lidem zvěstovat slavné pravdy a takové závažné reformy, si neuvědomili, že cena smírcí oběti je výrazem nesmírné Boží lásky k člověku. Lásky k Ježíši a Ježíšova láska k hříšným lidem vymizely z náboženské zkušenosti těch, co byli povoláni zvěstovat evangelium a namísto vyvýšení Spasitele lidstva bylo vyvýšeno vlastní já. " - RH, 3. únor 1891.

12. Vážné nebezpečí církve, její stav

Duchovní ochrnutí: *"Ve všech našich sborech jsou duchovně ochrnutí členové. Nejeví známky duchovního života. - RH, 24.5.1892*

Duchovní strnulost: *"Dřímající církve se musí probrat ze své duchovní strnulosti, aby si uvědomila závažné nesplnění povinnosti. Lid nevstoupil do svatyně, kam se šel Ježíš přimlouvav za své děti. Review and Herald, 25.2.1890*

Duchovní slepota: *"Velmi mnozí křesťané lhostejně očekávají příchod Páně. Nejsou přioděni rouchem Jeho spravedlnosti. Mohou vyznávat, že jsou Božími dětmi, nejsou však očištěni od hříchu. Jsou sobečtí a soběstační. Žijí bez Krista. Nemilují Boha nade vše ani svého bližního jako sebe samého. Nemají správnou představu o tom, co je svatost. Nevidí svou vlastní porušenost. Jsou tak zaslepeni, že nemohou postřehnout zákeřné působení pýchy a nepravosti. Nosí hadry samospravedlnosti a jsou postiženi duchovní slepotou. Satan jim zastínil Krista a oni netouží poznávat čistý, svatý charakter Spasitele. - RH, 26.2.1901.*

Duchovní vyprahlost: *"Potřebujeme Svatého Ducha, abychom pochopili přítomnou pravdu. Sbory jsou duchovně vyprahlé a my jsme si už zvykli být se svým stavem před Bohem spokojeni. - RH, 25.2.1890.*

Umírající sbory: *"Naše sbory umírají pro nedostatek učení o ospravedlnění z víry v Krista a s tím souvisejících pravd. - Služebníci evangelia, 301.*

Nebezpečí strašného omylu: *"Pokud jsme soběstační a pokud se domníváme, že si můžeme počínat jak se nám líbí, že to s námi nakonec přece jen dobře dopadne, pak budeme muset poznat, že jsme se strašně mýlili. - RH, 9.7.1908.*

Polovičatost nestačí: *"Musíme se osvobodit od vlastního já. To však ještě není vše, co se od nás žádá, protože prázdnotu po odstraněných modlách budeme muset něčím vyplnit. Takto vyprázdněné srdce by se podobalo domu, který byl prázdný, vyčištěn, vyzdoben, ale bez jediného nájemníka. Špatný duch by pak přizval ještě sedm jiných duchů horších, než je sám, vešli by do srdce a bydleli by v něm. Poslední věci takového člověka by byly horší než první.*

Pokud vypudíme ze srdce vlastní já, pak musíme přijmout Kristovu spravedlnost. Přijměme ji vírou, protože musíme mít Kristovu mysl i Ducha, abychom mohli konat Jeho skutky. Pokud otevřete dveře svého srdce, Ježíš vyplní jeho prázdnotu darem svého Ducha a pak se můžete stát živými kazateli ve svém domě, okolí, ve sboru. - RH, 23.2.1892.

13. Výzva k duchovnímu oživení a reformaci

‘Jsi trpělivý, snášel si mnoho pro mé jméno a neustal jsi? Mám však proti tobě, že jsi opustil svou první lásku. Vzpamatuj se, odkud si odpadl, kaj se a čiň prvotní skutky! Pokud ne, přijdu na tebe, pohnu tvým svícem z místa, pokud se nebudeš kát. ‘

"Dostala jsem příkaz, abych řekla, že tato slova lze použít ke sborům adventistů sedmého dne v jejich dnešním stavu. Láska k Bohu vymizela a proto také vymizela láska jednoho k druhému. JÁ a JÁ a opět jen JÁ je v pořadí a usiluje o nadvládu. Dokdy to ještě potrvá? Pokud nenastane nové obrácení, budeme svědky takového nedostatku pravé zbožnosti, že církev se bude podobat neplodnému fíkovníku. Církev dostala velké světlo. Měla všechny předpoklady, aby přinášela hojné ovoce. Zmocnilo se jí však sobectví a Bůh říká: ‘Pohnu tvým svícem z místa, pokud se nebudeš kát!’

Ježíš hleděl na nádherný, neplodný fíkovník a v žalu vyřkl rozsudek. Zasažen soudem spravedlivého Boha strom uschl. Kéž Pán pomůže svému lidu, aby se poučil z této události, dokud je čas.

Před nanebevstoupením řekl Ježíš svým učedníkům: ‘Daná je mi veškerá moc na nebi a na zemi. Jděte tedy, čiňte mi učedníky všechny národy, křtíte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. Hle, já jsem s vámi po všechny dny, až do konce světa. ‘ Dnešní Boží lid neplní tento příkaz jak by měl. Sobectví mu nedovoluje přijmout vznešený obsah těchto slov.

Zdá se, že v mnoha srdcích není ani jiskry duchovního života. Velmi mě to zarmucuje ... Obávám se, že jsme přestali statečně bojovat proti světu, tělu i d'áblu. Budeme se utěšovat polomrtvým křesťanstvím, sobeckým a žádostivým duchem světa, zúčastníme se světské bezbožnosti a s úsměvem budeme hledět na jeho lstivost? Ne! Z Boží milosti stojme pevně na zásadách pravdy a až do konce zachovejme počátek své důvěry. ‘Budme neúnavní v horlivosti, duchem vroucí, služme Pánu.’ Jeden je náš Mistr - Kristus. Na Něj máme hledět. Od Něho přijímejme moudrost. Jeho milost nás může zachovat neporušených, tichých a pokorných před Pánem a uschopňuje nás správně Ho představit světu.

Naše sbory se velmi dožadovali kázání. Členové se více spoléhali na proslovy než na Ducha svatého. Svěřené jim duchovní dary ztrácely svou moc. Kdyby kazatelé museli jít do nových polí, členové by byli nuceni nést odpovědnost a jejich schopnosti by se používáním rozhojnili.

Pán těžko obviňuje kazatele a lid pro duchovní slabost, když říká: ‘Znám tvé skutky, že nejsi studený ani horký. Kéž bys byl studený nebo horký! Takto, že jsi vlažný, ani studený, ani horký, vyplivnu tě z úst. říkáš: Jsem bohatý, zbohatl jsem, ničeho nepotřebuji, a nevíš, že jsi bídný, i ubohý, chudý, slepý, nahý. Radím ti: Kup si ode mne ohněm přepáleného zlata, abys zbohatl, bílé roucho, aby ses oděl, aby se neukazovala hanba tvé nahoty, a kolýrium pro pomazání očí, abys viděl. ‘

Bůh žádá duchovní probuzení a duchovní reformaci. Pokud se to nestane, pak vlažní vyznavači budou čím dál tím odpornější Pánu, až je zcela odmítne uznat za své děti.

Probuzení a reformace se musí uskutečnit pod vedením Svatého Ducha. Probuzení a reformace jsou dvě odlišné skutečnosti. Probuzení znamená obnovu duchovního života, oživení myšlenkových a citových schopností, vzkříšení z duchovní smrti. Reformace znamená reorganizaci, změnu smýšlení a názorů, zvyků a pracovních způsobů. Reformace nepřinese dobré ovoce spravedlnosti, pokud Duch Boží nezpůsobí probuzení. Probuzení a reformace mají vykonat zvláštní dílo. Musí však působit spolu.

Nejste sami svoji. Vždyť velmi draze jste byli koupeni! Oslavte tedy Boha ve svém těle i svým duchem, což obojí náleží Bohu. 'Tak ať svítí vaše světlo před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a velebili vašeho Otce, který je v nebesích!' Kristus obětoval svůj život za padlé lidstvo a dal nám příklad, jak máme chodit v Jeho šlépějích. Kdo Ho takto následuje, tomu říká: 'Správně, dobrý a věrný ... vejdi v radost svého Pána!'

Boží Slovo nikdy neomezuje činnost. Pod jeho vedením dostává lidská činnost správný směr. Pán nenechává člověka v bezcílné nečinnosti. Představuje mu nesmrtelné dědictví a dává mu zušlechťující pravdu, aby mohl úspěšně jít bezpečnou a jistou cestou za účelem hodným vypětí všech schopností - za korunou věčného života.

Poznáváním Pána člověk duchovně roste. V úsilí o nejvyšší duchovní úroveň mu bude Písmo osvětlovat cestu k domovu. V tomto Slově poznává, že je Kristovým spoludědicem nehynoucího pokladu. Tento průvodce ho vede k nesmírnému nebeskému bohatství. Ustavičným poznáváním Pána se utvrzuje v očekávání věčného blaha. Den co den mu je Boží pokoj odměnou a vírou, vidí domov trvalého jasu, kde už nebude smutku ani zklamání. Pán usměrňuje jeho kroky a chrání ho před pádem.

Bůh miluje svou církev. Pravda, mezi pšenicí je i plevel. Pán však zná své. 'Máš však několik málo osob v Sardách, které si neposkrvnily roucho. Ti budou chodit se mnou v bílém rouchu, neboť jsou toho hodni. Kdo zvítězí, ten bude oblečený do bílého roucha a nevymažu jeho jméno z knihy života, ale vyznáám jeho jméno před svým Otcem a před Jeho anděly. Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím!'

Zůstane tato Kristova rada ve sborech bez ozvěny? Proč váháte mezi dvojitým názorem vy, kteří znáte pravdu? 'Pokud je Hospodin Bohem, následujte Ho, pokud je jím Bál, jděte za ním!' Kristovi následovníci nesmějí zůstat na neutrální půdě. Zjevný nepřítel je méně nebezpečný než neutrální člověk.

Církev by měla poslouchat výzvu proroka: 'Povstaň a svít', Jeruzaléme, neboť přišlo tvé světlo a sláva Hospodinova vzešla nad tebou!'

Boží lid ztratil svou první lásku. Nyní musí činit pokání a neochvějně jít cestou svatosti. Boží záměry se vztahují na každý úsek našeho života. Jsou nezměnitelné, věčné a v stanovený čas se splní. Někdy se může zdát, že satan má veškerou moc, my však důvěřujeme Bohu. Pokud se přiblížíme k Němu, On se přiblíží k nám a svou mocí uskuteční své milostivé záměry.

"Bůh kárá své děti pro jejich hříchy, aby v pokoře hledali Jeho tvář. Pokud v jejich srdci nastane změna a bude v nich oživená Jeho láska, pak splní jejich přání. Posílí jejich reformační úsilí a sám bude bojovat proti nepříteli. Hojně jim požehná a budou šířit paprsky nebeského světla. Když potom zástupy jinověrců poznají, že Bůh je se svým lidem, připojí se k němu a budou společně sloužit svému Vykupiteli. - RH, 25.2.1902.

NEBEZPEČÍ A PŘEDNOSTI POSLEDNÍCH DNÍ

"Mladé církve byla naděje na Kristův příchod blahoslavenou nadějí a apoštol ji představuje jako očekávající Syna Božího z nebe a milující Jeho příchod. Pokud tato naděje osvětlovala vyznávající následovníky Kristovy, do té doby byli světlem světu ... Satan usiloval o odpadnutí v prvotní církvi, proto se do ní vkradly falešné nauky, které překvasili církev nevěrou v Krista a Jeho příchod. Nepřítel Boha a lidí vrhl svůj pekelný stín na cestu věřících, zatemnil jim hvězdu naděje a oslabil víru v slavné zjevení velkého Boha a našeho Spasitele, Ježíše Krista.

Tato vzácná naděje ztratila přitažlivost, protože satanovy lstivé úskoky téměř zcela uhasili světlo o spásných zásluhách ukřižovaného a vzkříšeného Spasitele a lidé chtěli dosáhnout smíření vlastními skutky: posty, odpustky a peněžními příspěvky do církevní pokladny. Přirozené lidské srdce ochotněji hledalo ospravedlnění touto cestou než pokáním, vírou a poslušností pravdě.

V době odpadnutí temnota přikryla zem a hustá tma národy, avšak reformace probudila svět ze smrtelného spánku a mnozí se odvrátili od své marnivosti a pověřivosti, od kněží a odpustků. Začali sloužit živému Bohu, zkoumat Jeho Svaté Slovo a hledat pravdu jako skrytý poklad. Usilovně začali kopat v dole pravdy a odstraňovat nános lidských nápadů, pod kterým zůstaly pohřbeny vzácné drahokamy. Jakmile vyšlo reformační ráno, satan se s celou horlivostí snažil udržet lidi v pověře a bludu.

K čemu satan sváděl lidi v minulosti, k tomu je bude podle možnosti svádět opět. Nepřítel Boha a člověka svedl prvotní církev a do řad Boha milujících dítek Božích vniklo odpadnutí. Pokud dnes nebude Boží lid bdít, satanské svody ho nečekaně oklamou. Kolik věřících v blízký příchod Pána Ježíše odpadlo! Kolik jich ztratilo svou první lásku a na kolika se vztahuje popis laodicejského sboru usvědčující je, že nejsou ani studení ani horcí! Satan se všemožně vynasnaží udržet je v lhostejnosti a strnulosti. Kéž Pán svému lidu zjeví nebezpečí, aby se probudil z duchovního spánku, zapálil své lampy, bděl a očekával Ženicha ze svatby.

Dny, v nichž žijeme, jsou plné událostí a nebezpečí. Znamení přicházejícího konce se kolem nás naplňují a brzy se odehrají události, jakých svět nebyl svědkem ...

Nechť každý věřící v brzký příchod Páně zkoumá Písmo jako nikdy předtím, neboť satan je rozhodnut udržet duše v temnotě všemi svody a zatemnit duchovní výhled před nebezpečím doby, ve které žijeme. Nechť každý věřící zkoumá Písmo s vážnou modlitbou, aby byl osvícen Duchem svatým a mohl lépe pochopit pravdu a více poznávat Boha a Ježíše Krista, kterého On poslal. Hleďte pravdu jako skrytý poklad a zmaťte nepřítel.

Čas zkoušky je právě před námi, protože hlasité volání třetího anděla již začalo zjevením spravedlnosti Krista, hříchy odpouštějícího Vykupitele. To je začátek světla anděla, jehož sláva osvítí celou zem.

Každý, koho oslovilo varovné poselství, se má snažit vyvýšit Ježíše, zjevit Ho světu, jak je vylíčen v předobrazech, představen v symbolech, zjeven prorokům, odhalen ve svém učení apoštolům a znám lidu z obdivuhodných skutků. Studujme Písmo, protože svědčí o Něm!

Pokud chcete obstát v době soužení, musíte znát Krista a přijmout dar Jeho spravedlnosti, kterou připočítává kajícímu hříšníkovi. Lidská filozofie je marná, plody nejodvážnějšího lidského úsilí jsou bezcenné oproti velkým plánem Božského Učitele. Žádná sláva tu nepatří člověku. Všechno lidské snažení a veškerá sláva leží v prachu, protože pravda, jaká je v Ježíši, je jediným možným prostředkem záchrany člověka. Člověk se přednostně smí spojit s Kristem a potom božské s lidským tvoří jednotu. Jediná naděje člověka spočívá v tomto spojení, protože jen pod dotykem Božího Ducha se probouzejí duševní síly a člověk se stává novým stvořením v Kristu ...

Hříšníkovo srdce přitahuje Kristus, ten ukřižovaný. Na kříži Golgoty Ježíš zjevil světu svou nesmírnou lásku. Takto Ho představte hladovým zástupcům a světlo Jeho lásky vyvede lidi z tmy ke světlu, z přestoupení k poslušnosti a pravé svatosti. Pohled na Ježíše na kříži Golgoty probouzí svědomí a pomáhá mu znát ohavný charakter hříchu lépe než cokoliv jiného. Hřích je přestoupením zákona a způsobil smrt drahého Syna Božího. Na Něho byly vloženy nepravosti všech nás. Jen pak hříšník uznává, že zákon je dobrý, protože si uvědomuje, že odsuzuje jeho zlé skutky a vyžaduje čistou lásku Boží, která mu připravila spasení tím, že mu připočetla spravedlnost Toho, který nepoznal hřích, a v jehož ústech nebylo lži.

Pravda působí a skrze poslušnost její moc mění duši na Ježíšův obraz. Jen pravda, jaká je v Ježíši, probouzí svědomí a mění mysl, protože ji do srdce uvádí Svätý Duch. Lidé přijímají vůli Boží a poznávají, že bez Božího Ducha neprobouzí duši a neposvěcuje srdce. Člověk může citovat Starý i Nový zákon, může znát přikázání i zaslíbení Božího slova, když však pravdu neuvede do srdce Svätý Duch a mysl neosvítí božským světlem, žádná duše nepadne na Skálu a nerozbije se, protože jen toto nebeské spojení sjednocuje duši s Bohem. Bez osvětlení Božího Ducha nerozeznáme pravdu od bludu a dostaneme se do zákeřných pokušení a svodů, které satan připraví světu.

Jsme blízko konce sporu mezi Knížetem světla a vládcem temnoty. Nepřátelské svody brzy vyzkouší naši víru. Satan bude činit všemožné divy za šelmu a svede 'obyvatele země divy, které ... bylo dáno konat jménem šelmy.' I když se vládce temnoty bude snažit přikrýt zem temnotou a lid hustou mráкотou, Pán projeví svou ochrannou moc ...

Dílo Ducha je nesmírně veliké. Právě z tohoto pramene čerpají Boží pracovníci moc a úspěch. Svätý Duch je Utěšitel, jím je Kristus v duši osobně přítomen. Ten, kdo prostou vírou přichází ke Kristu, stává se účastníkem božské přirozenosti působením Svätého Ducha. Křesťan vedený Božím Duchem smí vědět, že je dokonalý v Tom, který je Hlavou všeho. Tak jako byl Kristus oslaven na Letnice, tak bude znovu oslaven v závěrečném díle evangelia, když připraví lid na poslední zkoušku závěrečného zápasu velkého sporu ...

Když bude země osvětlena Boží slávou, uvidíme podobné dílo, jaké konali učedníci, když zvěstovali moc zmrtyvýchvstalého Spasitele. Nebeské světlo proniklo duchovní temnotu těch, kteří svedení Kristovými nepřáteli zavrhlí falešnou představu o Něm. Působením Svätého Ducha Krista nyní viděli vyvýšeného jako Knížete a Spasitele, který vede Izrael k pokání a odpuštění hříšů. Viděli Ho obklopeného nebeskou slávou a nekonečným bohatstvím, aby jej udělal těm, kteří přestali proti Němu bojovat. Když učedníci vyložili (vysvětlili) slávu Jednorozeného od Otce, tři tisíce duší bylo zasažených ve svém svědomí a mohli vidět, jací jsou hříšníci, porušení a mohli poznat Krista jako svého osobního Spasitele a Vykupitele. Kristus byl vyvýšen, oslaven mocí Svätého Ducha, působícího v lidech. Věřící Ho viděli zrakem víry jako Toho, který byl ponížen, trpěl, zemřel, aby sami nemuseli zahynout, ale aby měli život věčný. Při pohledu na Jeho bezhříšnou spravedlnost poznali svou vlastní zkaženost, porušenost a byli naplněni Boží bázni, láskou a úctou k Tomu, který za ně obětoval svůj život. Kořili se do prachu, činili pokání ze svých bezbožných skutků a oslavovali Boha pro Jeho spasení ...

Tím, že jim Duch svätý zjevil Krista, uvědomili si Jeho moc a majestát, ve víře spínali k Němu své ruce a volali: VĚŘÍM! Tak to bylo na začátku jarního deště, avšak pozdní dešť bude mnohem hojnější. Spasitel světa bude oslaven a zem osvítí jasné paprsky Jeho spravedlnosti. On je zdrojem světla a toto světlo osvěcovalo Boží lid, aby mohl být vyvýšen Jeho oslavený charakter přede všemi, co přebývají v temnotě.

Kristus nebyl představen v souvislosti se zákonem jako věrný a milostivý Velekněz, který byl vyzkoušen ve všem podobně jako my, avšak On byl bez hříchu. Před hříšníky nebyl vyvýšen jako božská oběť. Jen náhodně a chladně jsme mluvili o Jeho oběti, zástupné a přímluvné službě, ale hříšník právě toto potřebuje znát. Musí vidět Krista v Jeho plnosti jako hříchy odpouštějícího Spasitele. Jen nevýstížná láska Kristova prostřednictvím Svätého Ducha přesvědčí a obrátí zatvrdlé srdce.

Právě tento božský vliv je solí křesťana. Mnozí přinášejí učené teorie o našem vyznání, jejich poselství je však jako sůl bez chuti. Svätý Duch nepůsobí v jejich službě bez víry. Neotevřeli srdce a nepřijali Kristovu milost. Nic nevědí o působení Božího Ducha, jsou jako mouka bez kvasu. V celém jejich úsilí chybí působící zásada, proto nemohou nikoho přivést ke Kristu. Nepřijímají Kristovu spravedlnost, neoděli se jí. Její význam neznali a z pramene nepili. Kéž bychom pozorně studovali Kristovo dílo smíření a všichni pečlivě, na modlitbách zkoumali Boží Slovo. Hladových nasycíte a žíznivých přivedete k prameni života! Jen když pokorně zkoumáte Slovo, uvědomíte si svou slabost a nehodnost. Tak nám je Ježíš zjeven v celé své jedinečnosti.

S odporem budete hledět na všechno sebevyvyšování, pokud se stanete účastníky božské přirozenosti. To, co jste pokládali za moudrost, bude se vám zdát bezcenným odpadem. Ti, co se vypracovali na diskutéry a pokládali se za důvtipné, bystré muže, budou zarmouceně

hledět na své dílo a v zahanbení poznají, že jejich oběť byla tak bezcenná jako Kainova, protože byla bez Kristovy spravedlnosti. Kéž byste jako lid pokorili svá srdce před Pánem a prosili Ho o dar Ducha Svatého! Pokud přijdete k Pánu s pokorným srdcem, On vyslyší vaše prosby. Říká, že je ochotnější dát vám Ducha Svatého, než rodiče dávají dobré dary svým dětem. Poté bude Kristus oslaven a v Něm poznáte plnost božství tělesně. O Utěšiteli Kristus řekl: 'On mě oslaví, neboť z mého vezme a bude zvěstovat vám.' To je pro nás nejpodstatnější. To je ten věčný život, aby poznali tebe, jediného pravého Boha, a Toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista. ' - RH, 22. a 29.11.1892.

Obsah

ÚVOD	1
1. Kristus naše spravedlnost.....	3
2. Svrchovaně důležité poselství.....	9
3. Přípravná poselství.....	11
6. Skutečné třetí andělské poselství	26
7. Základní všeobsáhlá pravda	29
8. Smrtelné nebezpečí formalismu.....	31
9. Významná zapomenutá pravda	36
10. Jistota dokonalé obnovy.....	39
11. Osobní zkušenost	43
DODATEK	47
12. Vážné nebezpečí církve, její stav.....	51
13. Výzva k duchovnímu oživení a reformaci	52
Obsah	57

"Oděna pancířem Kristovy spravedlnosti, církvev musí táhnout do svého posledního zápasu."

"V den své korunovace neuzná Kristus nikoho za svého s jakoukoliv poskvrnou, vráskou nebo nečistotou.

Své věrné však odmění korunou nesmrtelné slávy. Všichni, kteří nechtěli, aby nad nimi vládl, uvidí Ho v zástupu vykoupených, z nichž každý má znamení: PÁN JE NAŠE SPRAVEDLNOST."

Ellen G. Whiteová